

Arrest

nr. 299 317 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2022 met referentienummer 104236.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gelet op het arrest nr. 296 810 van 10 november 2023 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2018.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 7 januari 2021, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Haar advocate was aanwezig.

1.3. Op 11 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. van 26 oktober 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'de Raad') deze beslissing.

1.4. De commissaris-generaal nam op 17 augustus 2022 de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben en een Arabische moslima te zijn. U bent afkomstig uit Selha maar verhuisde als kind naar Sarafand. U liep er school en begon na uw middelbaar 'rechten' te studeren aan de Libanese universiteit te Saida. Na twee jaar diende u uw studies stop te zetten. U heeft nooit gewerkt in Libanon.

In 1996 huwde u officieel met H B. (O.V. [...]), een Palestijn afkomstig uit Ain el Helwe, die u in Saida leerde kennen. Na uw huwelijk verhuisde u naar Ain el Helwe. Jullie kregen samen vier kinderen, i.c. A. (O.V. [...]), S. (O.V. [...]), S. en S.. Bij aanvang van uw verblijf in Ain el Helwe werd u vaak door andere vrouwen aangesproken op uw uiterlijk, i.c. uw westerse kledingstijl, het feit dat u geen hoofddoek droeg, Ook een aantal van uw echtgenoot zijn familieleden maakten hierover soms opmerkingen.

Uw echtgenoot werkte als taxichauffeur zowel binnen als buiten het vluchtelingenkamp. Begin 2018 werd uw echtgenoot toen hij aan het werk was aangesproken door leden van islamitische groeperingen. Ze boden hem hulp, geld aan maar u weet niet wat zij in ruil van uw echtgenoot verlangden. Uw echtgenoot weigerde elke keer enige samenwerking met deze mannen. In het begin zou uw echtgenoot op een rustige manier zijn aangesproken maar uiteindelijk veranderde hun toon en zouden zij uw echtgenoot met hun wapens bedreigd hebben. Tevens zouden ze uw echtgenoot op straat in de gaten gehouden hebben. Uw echtgenoot zou u niet veel details hebben verteld maar vertrouwde u wel toe dat hij schrik had te worden vermoord. Hij zou uiteindelijk bij het Volkscomité zijn langs geweest om hulp te vragen maar kreeg te horen dat ze niets voor hem konden doen. In april 2018 zou uw echtgenoot voor de laatste keer zijn aangesproken, ook deze keer weigerde hij zijn medewerking. Op 29 april 2018 zou uw zoon A., toen hij boodschappen aan het doen was, op straat zijn ontvoerd door vier gemaskerde mannen. Opnieuw zou uw echtgenoot bij het Volkscomité zijn langs geweest, doch zonder enig resultaat. Uw zoon zou uiteindelijk de volgende ochtend zijn vrijgelaten. Uit vrees dat er opnieuw iets met uw zoon zou gebeuren, besloot u hem buiten het kamp bij uw familie onder te brengen.

Naast bovenstaande problemen zou ook uw dochter S. vanaf april 2018 geregeld zijn lastiggevallen in het vluchtelingenkamp door islamitische jongeren. Uw dochter studeerde aan de unief en begaf zich bijgevolg geregeld 's avonds alleen op straat als ze van de les kwam. Bovendien droeg uw dochter ook geen hoofddoek. Wanneer men haar zo op straat zag lopen, zou uw dochter zijn uitgescholden en beledigd. Daarnaast zouden ook uw schoonbroer en schoonzus vaak commentaar gehad hebben op uw dochter en de manier waarop u haar opvoedde. Zo zou hij u aangesproken hebben over het feit dat ze geen hoofddoek droeg en studeerde en probeerde hij u te overtuigen uw dochter te laten huwen. Een week nadat u uw zoon buiten het kamp bij uw familie onderbracht, besloten u en uw echtgenoot om eveneens, samen met uw drie dochters, het kamp te verlaten en uw zoon bij uw familie te vervoegen. Tijdens jullie verblijf bij uw familie zou uw echtgenoot op een gegeven moment zijn opgebeld door iemand die hem vroeg waar jullie waren. Tevens zou hij uw echtgenoot hebben meegedeeld dat in het kamp het gerucht de ronde deed dat hij een spion was. Jullie besloten hierop uit veiligheidsoverwegingen om Libanon te verlaten. Uw echtgenoot regelde jullie paspoorten en visa en op 18 augustus 2018 verliet u, samen met uw echtgenoot en uw vier kinderen, Libanon.

Jullie reisden met het vliegtuig via Ethiopië, Bolivië en Brazilië naar Spanje. Vandaar vervolgden jullie met de wagen jullie weg via Frankrijk naar België. Jullie zouden op 3 september 2018 in België zijn aangekomen en op 5 september verzocht u hier om internationale bescherming. Ook uw echtgenoot, uw zoon A. en uw dochter S. dienden diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Na jullie aankomst in België zouden jullie via uw schoonzus vernomen hebben dat onbekenden bij haar naar uw echtgenoot waren komen vragen.

U vreest alles ingeval van een terugkeer naar Libanon. U vreest dat uw twee jongste dochters, die ondertussen de leeftijd bereikt hebben om hogere studies aan te vatten, in geval van een terugkeer door

uw schoonbroer onder druk zullen gezet worden te huwen in plaats van te studeren. U vreest ook voor uw zoon die reeds werd ontvoerd en het een volgende keer misschien niet zal redden. U hoopt dat uw kinderen hier de kans krijgen te studeren en een toekomst uit te bouwen.

U verwees in het kader van uw verzoek naar de documenten die uw echtgenoot voorlegde, i.c. uw Libanese identiteitskaart, de identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw echtgenoot en uw dochters S. en S., een kopie van de UNRWA-kaart, een attest van het Popular Committee en een medisch attest op uw naam aangaande uw psy-problemen.

Op 11 februari 2021 besliste de Commissaris-generaal in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 2 april 2021. In het kader van dit beroep besliste de RvV in zijn arrest van 26 oktober 2021 tot de vernietiging van de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing. Het dossier werd vervolgens teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot stuurde uw advocaat een aantal documenten door via mail, onder meer een medisch attest op uw naam. Uw advocate gaf aan dat het om een attest van een psychologe ging (zie NPO H., p.14). Uw echtgenoot zelf haalde tijdens zijn gehoor aan dat u psychische klachten kreeg na de ontvoering van uw zoon. Uw arm en been raakten toen ook verlamd. Tevens kampt u met ernstige stress als u aan de situatie in Libanon denkt (zie NPO H., p. 16). Toen een pauze werd voorzien tijdens het persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot, sprak u in de wachtzaal de protection officer (PO) aan en stelde u dat u ziek was en al van 's ochtends vroeg aan het wachten was om te worden gehoord (zie NPO H., p. 25). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat, met uitzondering van één enkele verwijzing naar 'psychische klachten' (zie vragenlijst CGVS), dit zonder enige verdere precisering, die u stelde te hebben, u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voor het overige geen melding maakte van dergelijke klachten. U uitdrukkelijk gevraagd bij de DVZ of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, antwoordde u bovendien ontkennend. Hier verwees u ook op geen enkele manier naar uw psychische problemen (zie 'bijzondere procedurele noden').

Gelet op hetgeen uw echtgenoot tijdens zijn gehoor verklaarde, uw eigen opmerking tegen de PO in de wachtzaal (zie supra) en rekening houdende met uw eigen verklaringen en het medisch attest dat uw advocaat tijdens het gehoor van uw echtgenoot voorlegde, werd bij aanvang van uw gehoor toch gepolst of u uw gehoor alsnog wilde aanvatten dan wel liever wilde uitstellen naar een later tijdstip (zie NPO, p. 1). U gaf hierbij uitdrukkelijk aan dat u wilde dat het gehoor zou doorgaan (zie NPO, p. 1). Voor het gehoor van start ging werd u nog uitdrukkelijk meegegeven dat u zelf om een pauze kon vragen indien u dit wenste tijdens het gehoor (zie NPO, p. 2). Op geen enkel moment tijdens het gehoor vroeg u om het gehoor stop te zetten dan wel een pauze in te lassen.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u werd gevraagd naar uw psychische problemen, haalde u aan altijd bezorgd te zijn om uw kinderen en altijd angst te voelen (zie NPO, p. 8).

Los van het feit dat u uw psychologische klachten niet staaft aan de hand van een tastbaar en overtuigend begin van bewijs – het voorgelegde medische attest kan om verschillende redenen niet als dusdanig weerhouden worden (zie infra) – wordt vooralsnog niet betwist dat u mogelijks kampt met bepaalde mentale moeilijkheden. Uit uw administratief dossier blijkt evenwel nergens dat u, omwille hiervan, doorheen het gehoor niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en op een omstandige manier uw relaas uit te doeken te doen. Op het einde van uw gehoor gaf u overigens ook uitdrukkelijk aan alle vragen en de tolk begrepen te hebben (zie NPO, p. 17).

Aangaande het medisch attest dat uw advocaat overmaakte, dient vooreest te worden opgemerkt dat het hier om een louter getypt, niet ondertekend noch van enige officiële hoofding voorzien, document gaat.

Uw advocate gaf aan dat de psychologe in kwestie nog een ondertekend document zou overmaken. Echter, tot op heden mocht het CGVS geen enkel bijkomend document dienaangaande ontvangen. Bovendien, en dit in tegenstelling tot wat uw advocate opmerkte, is niet aangetoond dat de arts in kwestie, i.c. Dr. L. T., psychologe is. Dat in het voorgelegde attest staat aangegeven als 'Médecine intégrative - Psychothérapie' kan, gezien bovenstaande vaststellingen, niet zonder meer worden weerhouden. Bovendien kan uit beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het dossier werd toegevoegd, enkel worden afgeleid dat Dr. L. T. een 'kinesiste' is.

Het voorgelegde attest geeft tot slot een loutere opsomming van de klachten die u zou hebben. Dat u onder meer kampt met fysieke klachten aan uw armen en benen kan objectief worden vastgesteld. Op welke manier deze arts uw psychische klachten kon / kan vaststellen wordt evenwel op geen enkele manier verduidelijkt.

Los van al het voorgaande, dat u mogelijks kampt met psychische problemen wordt op zich vooralsnog niet betwist, doch uit niets blijkt dat uw mentale toestand op het moment van het gehoor dermate was dat u niet in staat was deel te nemen aan uw gehoor en dat het standaardprocedureverloop in het gedrang kwam.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden opgemerkt dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de arresten van de RvV in het kader van de beroepen die werden ingediend tegen de initiële beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw echtgenoot en kinderen, blijkt dat de RvV besliste tot het toekennen van de vluchtelingenstatus aan uw echtgenoot en kinderen, en dit omdat zij bij UNRWA geregistreerde Palestijnen zijn en de RvV van oordeel is dat de UNRWA actueel niet in staat is haar opdracht te vervullen (zie arrest 262.995 dd 26/10/2021, arrest 262.999, dd. 26/10/2021 en arrest 262.953, dd. 26/10/2021).

Echter, u bent een Libanees staatsburger en beschikt over de Libanese nationaliteit. Uw verzoek en aangehaalde vrees dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon en het feit dat UNRWA actueel niet in staat is haar opdracht te vervullen is in casu niet relevant.

U verklaarde allereerst Libanon te hebben verlaten omwille van de problemen die uw echtgenoot kende met islamitische groeperingen.

Uw zoon werd vervolgens, in het kader van deze problemen, ook reeds het slachtoffer van een ontvoering. Uw dochter S. werd op haar beurt ook lastiggevallen door islamisten en familieleden van uw echtgenoot omwille van haar 'vrijere levensstijl' en u vreest dan ook dat, ingeval van een terugkeer, ook uw twee andere dochters dergelijke problemen zullen kennen. U wil dat uw kinderen hier een mooie toekomst kunnen uitbouwen.

Wat de problemen betreft die uw echtgenoot zou hebben gekend met islamitische groeperingen alsook inzake de ontvoering van uw zoon, moet worden opgemerkt dat u zich volledig baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot aanhaalde. Daar in zijn hoofde werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze feiten, kan in uw hoofde evenmin worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming omwille hiervan.

Daar u zich wat deze feiten betreft integraal steunt op uw echtgenoot zijn verklaringen, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering dienaangaande weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

"Wat betreft uw vrees te zullen worden gedood omwille van uw weigering samen te werken met islamitische groeperingen en de beschuldigingen samen te werken met de Libanese autoriteiten dient te worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit gelet op volgende vaststellingen.

*U verklaarde dat islamitische groeperingen u begin 2018 begonnen lastig te vallen met een vraag tot samenwerking (zie NPO p. 18). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw problemen al eerder begonnen maar dat het verergerde sinds 2018 (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U stelde voorts dat u werd lastiggevalen door 'de islamitische groeperingen' (zie NPO p. 11). Door welke specifieke groepering u werd lastiggevalen kon u echter niet preciseren. U noemde wel de naam 'B. B.' en stelde dat alle groeperingen onder diens commando vallen (zie NPO p. 11 en 21). Gezien de veelheid aan verschillende groeperingen die actief zijn binnen het kamp - u hiernaar gevraagd benoemde ook een aantal van deze groeperingen bij naam (zie NPO, p. 21) - kan nochtans verondersteld worden dat u hierover wel degelijk meer duidelijkheid zou kunnen geven. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u tijdens uw interview bij de DVZ op geen enkel moment de naam 'B. B.' heeft vermeld. U verklaarde er zelfs uitdrukkelijk niet te weten wie u bedreigde (zie vragenlijst CGSV, vraag 5). Het is bovendien opmerkelijk dat uw zoon A., die voorheen tijdens zijn interview bij de DVZ ook met geen woord repte over het feit dat u herhaaldelijk gevraagd werd om samen te werken met islamitische groeperingen, en dus evenmin melding maakte van problemen met B. B. (zie vragenlijst CGVS A.), tijdens zijn onderhoud bij het CGVS plots, net als u, aanhaalde dat u herhaaldelijk werd gevraagd om samen te werken met 'de groepering van B. B.' (zie NPO A., p. 3, 7, 8 en 9). Dat zowel u en uw zoon aanvankelijk nergens de naam B. B. aanhaalden maar dan voor het CGVS plots wel alle twee uitdrukkelijk deze naam noemden, mag toch verbazen en doet reeds vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Eens zo bevreemdend is voorts dat u voor de DVZ verklaarde dat de groeperingen die u in het kamp tegenhielden **steeds** gewapend en gemaskerd waren (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Bij het CGVS stelde u daarentegen dat u de eerste twee keer door niet gemaskerde personen werd aangesproken. Pas bij het derde en vierde gesprek betrof het gemaskerde personen (zie NPO, p. 21 en 22). In een bijkomend schrijven, dat aan het CGVS werd overgemaakt na uw persoonlijk onderhoud, bevestigde u nogmaals dat de personen die u aanspraken aanvankelijk niet gemaskerd waren (zie schrijven advocaat d.d. 25.01.2021, toegevoegd aan uw administratief dossier). Logischerwijs kan toch verondersteld worden dat u zich nog wel terdege zou kunnen herinneren of uw belagers al dan niet ten allen tijde gewapend en/of gemaskerd waren.*

Voorts is ook geenszins duidelijk waarom deze groepering(en) precies u wilden rekruteren, u hieromtrent herhaaldelijk bleven lastigvallen én u zelfs wilden dwingen tot samenwerking. Zoals u zelf aanhaalde bent u een neutraal iemand, behoorde u tot geen enkele partij en was u altijd samen met uw gezin. U merkte tevens nog op dat u in de gaten werd gehouden (zie NPO, p. 21, 24 en 25), zodat logischerwijs kan verondersteld worden dat ook uw belagers al enig idee moeten gehad hebben van uw houding en uw eventuele loyaliteit, dan wel het gebrek eraan, ten aanzien van de islamitische groeperingen en hun activiteiten. Bovendien gaf u reeds de eerste keer dat u werd aangesproken en om uw hulp werd gevraagd, uitdrukkelijk te kennen dat u geen interesse had. Ook de overige keren dat u werd aangesproken, weigerde u telkens direct en zonder enige aarzeling. Op geen enkel moment blijkt u hun voorstel ook maar enigszins te hebben overwogen. Waarom een islamitische groepering zo halsstarrig zou blijven volhouden en aandringen op een samenwerking met iemand, van wie ze vermoedelijk al bij aanvang moeten geweten hebben dat zijn interesses niet bij hen en hun activiteiten lagen – ze hielden u immers in de gaten en u was een neutraal iemand zonder enige connectie (zie supra) –, dan toch minstens zekerheid hadden omtrent uw desinteresse na jullie eerste gesprek, is geenszins duidelijk. Dat ze in u toch een geschikte kandidaat zouden gezien hebben voor hun smokkelpraktijken, mag bovendien eens te meer verbazen. Zo stelde u dat ook u, als taxichauffeur, bij het buiten- en binnenrijden van het kamp soms werd gestopt bij de controlepost van het Libanese leger waarbij dan uzelf, uw voertuig, uw passagiers en hun bagage konden worden gecontroleerd (zie NPO, p. 5). Opnieuw kan verondersteld worden dat uw belagers ook hiervan op de hoogte moeten geweest zijn als ze u, zoals u beweert, in de gaten hielden. Hiermee rekening houdende valt geenszins te begrijpen waarom ze dan perse met u wilden samenwerken. De kans dat de personen, dan wel de goederen, die ze via u wilden smokkelen aldus zouden worden ontdekt, was immers geenszins onbestaande. U hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat ze misschien hun eigen manieren hebben om wapens en verdachte personen te smokkelen, misschien via valse papieren (zie NPO, p. 5). Opnieuw houdt het dan geen steek dat ze u kost wat kost zouden hebben willen rekruteren.

Voorts kunnen ook vragen gesteld worden bij de manier waarop u zou zijn benaderd. U stelde dat u reeds tijdens het eerste contact werd meegedeeld wat ze van u verwachtten, i.c. geld en mensen smokkelen. Tijdens de latere contacten zou bijkomend duidelijk geworden zijn dat u ook wapens zou moeten smokkelen (zie NPO, p. 20 en 21). Dat een islamitische groepering u zomaar zou aanspreken en

deelgenoot zou maken van hun plannen, zonder enige poging de vermoedens die ze mogelijks al moeten gehad hebben omtrent uw eventuele loyaliteit (zie supra) verder na te gaan, is niet aannemelijk. Logischerwijs kan verondersteld worden dat ze rekening zouden houden met een weigering tot samenwerking van uw kant, mogelijks een collaboratie met de Libanese autoriteiten aan wie u de groepering en hun plannen zou kunnen verklikken. Ook hun reactie op uw aanhoudende weigeringen met hen samen te werken, kan maar weinig overtuigen. Zo blijkt dat u vier keer werd aangesproken, de laatste twee keer op een bedreigende manier (zie NPO, p. 22). Voor het overige werd u nooit op een meer dwingende manier benaderd. Nochtans verklaarde u zelf dat de kans bestond dat u zou worden doodgeschoten en gaf u zelf het voorbeeld van een taxichauffeur die werd gedood (zie NPO, p. 26). Waarom deze groepering, die u blijkbaar kost wat kost wilde inlijven en er niet voor terugdeinsde om mensen in het kamp in koelen bloede neer te schieten, zich ten aanzien van u dan zo terughoudend opstelde, kan niet worden begrepen. Dat leden van deze groepering dan wel (éénmalig) bij uw zus F. – toevallig de enige zus met wie u nog contact heeft – naar u zouden zijn komen vragen (zie NPO, 10, 11 en 20), en dit nadat u reeds uit het kamp vertrokken was, terwijl ze u voordien nooit thuis kwamen zoeken of lastigvallen noch bij uw overige familieleden naar u zouden zoeken, is wel opmerkelijk.

Dat u daadwerkelijk zou zijn gezocht in het kamp nadat u het kamp verliet, kan overigens worden betwist. Immers, u verklaarde dat men naar u kwam vragen bij uw zus in de periode dat uw huis in het kamp te koop stond/ werd verkocht (zie NPO, p. 10 en 20). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat ze pas naar jullie kwamen informeren bij uw zus na jullie aankomst in België (zie NPO A. p. 15).

Ook uw gedrag en manier van reageren op dit alles mag verbazen en bovendien spreekt u zichzelf hier tegen. Zo verklaarde u dat u pas nadat u de vierde keer werd gevraagd om samen te werken veiligheidsmaatregelen trof voor uzelf. Voordien nam u het allemaal niet serieus, maar na de vierde confrontatie wist u het wel, zo stelde u (zie NPO, p. 23). Dit strookt evenwel niet met het feit dat u dan wel reeds nadat u de derde keer werd aangesproken bij het Volkscomité zou zijn langsgesegaan om bescherming te vragen (zie NPO, p. 28). Waarom u bescherming zou vragen voor iets wat u niet ernstig nam, is niet duidelijk. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat de veiligheidsmaatregelen die u uiteindelijk zou genomen hebben beperkt bleven tot het aanpassen van uw werkuren, i.c. u ging enkel nog overdag werken (zie NPO, p. 23). Hoe dit u zou kunnen behoeden voor eventuele represailles is geenszins duidelijk, temeer daar u zelf het voorbeeld aanhaalde van een taxichauffeur die overdag werd neergeschoten én rekening hield met de mogelijkheid dat u ook zelf zou worden doodgeschoten (zie supra). U bleef zich immers overdag in het openbaar vertonen, zette uw werkzaamheden verder én bleef gewoon op hetzelfde adres wonen, dit tot uw vertrek uit het kamp. Nochtans verklaarde u dat de leden van de groeperingen iedereen kennen in het kamp en weten waar iedereen woont (zie NPO, p. 11). Dat u bovendien ook enkel voor uzelf veiligheidsmaatregelen trof, doch niet voor uw gezinsleden – uw kinderen bleven gewoon verder naar school gaan (zie NPO, p. 26) – mag ook ten zeerste verbazen. Blijkt bovendien dat u uw gezinsleden pas inlichtte over uw problemen en aanraade voorzichtig te zijn nadat u een vierde keer door de islamitische groeperingen werd benaderd (zie NPO, p. 23), dit terwijl uzelf reeds na het derde gesprek bescherming ging vragen bij het Volkscomité (zie supra). Ook dit betreft een weinig consequente reactie ingeval van een waarachtig relaas.

Het geheel van bovenstaande zet uw geloofwaardigheid duidelijk op de helling.

De waarachtigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald door uw verdere gedragingen. Zo bracht u eind april 2018 uw zoon A. weg uit het kamp en u bracht hem onder in de woning van uw overleden schoonzus in Besariya. Uw zoon zou voordien ontvoerd zijn toen hij boodschappen ging doen en werd gedurende een aantal uren vastgehouden. Toen hij vrijgelaten werd besepte u dat dit een extra bedreiging was naar u toe omdat u bleef weigeren om samen te werken (zie NPO p. 3, 13 en 20). Ondanks dat u zelf aanhaalde dat de ontvoering een extra bedreiging naar u toe was, keerde u zelf terug naar het kamp waar u vervolgens nog een week bleef wonen met uw echtgenote en overige kinderen (zie NPO p. 20). Dit kan in het geheel niet worden begrepen, zeker daar u ook verklaarde dat de groeperingen iedereen weten wonen (zie supra). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u zich, samen met uw gezin – zij waren immers ook een potentieel doelwit – zo snel mogelijk in veiligheid zou hebben proberen brengen. Dit zeker gezien u hiertoe een mogelijkheid had buiten het kamp bij familie van uw echtgenote, i.c. haar nichtjes in Besariya en haar moeder en drie broers in Sarafand (zie NPO, p. 10 en 13). Waarom u niet ook direct met uw overige gezinsleden het kamp verliet, kan u geenszins verduidelijken (zie NPO, p. 27). Dat u ook buiten het kamp niet veilig zou zijn – de groeperingen hebben kennissen en contacten buiten het kamp, ze pleegden ook moorden buiten het kamp (zie NPO, p. 21, 24 en 27) – toont u geenszins aan. Meer nog, uw gedrag buiten het kamp druist regelrecht in tegen deze bewering. Immers, indien u daadwerkelijk de mening bent toegedaan dat u ook

buiten het kamp niet veilig was, kan vooreerst de vraag gesteld worden waarom u dan nog 3 maanden wachtte alvorens Libanon te verlaten. Dat u daarenboven in die periode ook nog soms als taxichauffeur, dit met uw eigen auto die bijgevolg gekend was bij de groeperingen, werkte én er geen graten in zag dat uw dochter vanuit Besariya nog af en toe alleen naar de universiteit ging met de bus, kan helemaal niet worden begrepen (zie NPO, 4, 5 en 8). Dat uw dochter maar af en toe naar de universiteit ging en ook u maar af en toe werkte, kan hier geen ander licht op werpen.

Gezien de waarachtigheid van de problemen die u zou hebben gekend met islamitische groeperingen die u wilden rekruteren, niet kan overtuigen, kan overigens evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn, i.c. de ontvoering van uw zoon A. en het feit dat u wordt beschuldigd van samenwerking met de Libanese autoriteiten en dit omwille van uw aanhoudende weigering tot samenwerking.

Bijkomend kan hier nog worden opgemerkt dat de ontvoering van uw zoon A. eens te meer in vraag kan worden gesteld, gelet op volgende. Bij het CGVS verklaarde u dat de ontvoering van A. een rechtstreeks gevolg was van de problemen die u voordien kende (zie NPO, p. 20 en 26). Ook A. legde tijdens zijn gehoor bij het CGVS een duidelijke link met de problemen die u voordien zou hebben gekend. Hij stelde dat hij tijdens zijn detentie voornamelijk werd bevraagd over u en uw activiteiten (zie NPO A., p. 9). Echter, tijdens zijn interview bij de DVZ legde A. deze link niet. Hij werd opgepakt in het kader van een soort 'veiligheidsactie' en zou zijn bevraagd over de redenen waarom hij daar was, zijn activiteiten, de organisatie waartoe hij behoorde, ... (zie vragenlijst CGVS A., vraag 1). Op geen enkel moment legde A. bij de DVZ een verband tussen zijn 'arrestatie' en uw eerdere problemen met islamitische groeperingen. Uiteraard doet dit andermaal twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Dat u een document voorlegde van het Volkscomité waarin de problemen die u in Ain el Helwe zou gekend hebben worden bevestigd, kan hier geen ander licht op werpen. Immers, het voorgelegde document betreft louter een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien wordt het document niet voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas, waardoor er sowieso geen bewijswaarde kan aan worden toegekend. De authenticiteit van het voorgelegde document kan voorts eens te meer in vraag worden gesteld gezien de manier waarop u het document zou verkregen hebben. U zou uw zus F. gevraagd hebben bij het Volkscomité langs te gaan om een bewijs van uw problemen te vragen. U had dit nodig omdat u hiernaar werd gevraagd tijdens uw interview bij de DVZ. U stelde hier wel dat het Volkscomité reeds op de hoogte was van uw problemen, gelet op het feit dat u twee keer bij hen langsging toen u nog in Libanon woonde. U kreeg geen documenten toen u die twee keer langsging daar u dit toen niet nodig had (zie NPO, p. 14 en 15). Dit betreffen echter loutere beweringen van uw kant. Er dient dan ook te worden besloten dat het voorgelegde document louter op basis van uw zus haar verklaringen werd opgesteld. Gezien het gesolliciteerde karakter kan hieraan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Het is bovendien opmerkelijk dat in het document op geen enkele manier wordt verwezen naar uw twee voorgaande bezoeken bij hen. Evenmin wordt in het document verduidelijkt welke problemen u juist zou gekend hebben noch wordt melding gemaakt van de ontvoering van uw zoon. Dit is des te opmerkelijker gezien u verklaarde dat u op de dag dat A. verdween een tweede keer bij hen langsging (zie NPO, p. 15).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande mag het duidelijk zijn dat het voorgelegde document geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen die u in Libanon beweert te hebben gekend."

U haalde voorts ook eigen problemen aan. U hiernaar gevraagd haalde u aan "Bij het begin van mijn huwelijk woonde ik in het kamp, ik had een andere levensstijl, ik was westers gekleed, ik had lang haar, geen hoofddoek, ik werd toen aangesproken door de andere vrouwen, ze vonden het raar dat ik anders was." (zie NPO, p. 12). Dat u werd aangesproken door andere vrouwen omdat u er 'anders' uitzag, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat een westerse kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt.

De vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging' handelen beiden over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van iemand waarvan niet kan worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Het louter willen kiezen wat men draagt, is in beginsel geen afdoende reden om internationale bescherming te krijgen, tenzij u aannemelijk maakt dat uw kledingstijl een uiting is van een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit is in casu niet het geval. Hoewel het CGVS niet ontkent dat u

persoonlijk in het Palestijnse vluchtelingenkamp van Ain al Hilweh, nadat u zich er na uw huwelijk vestigde, mogelijks werd aangesproken, eventueel werd beperkt in de keuze van uw kledij, kan dit niet volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Zoals u ook zelf aanhaalde dateren deze problemen bovendien van bij het begin van uw huwelijk, i.c. 1996. U woonde vervolgens gedurende 22 jaar in het vluchtelingenkamp alvorens dit te verlaten. Dat de problemen die u aldus kende in de beginperiode van uw huwelijk mee de aanleiding vormden voor uw vertrek uit het kamp en uiteindelijk uit uw land van herkomst, kan niet worden volgehouden. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u, volgend op de commentaren die u kreeg, uiteindelijk conformeerde en eveneens een hoofddoek begon te dragen (zie vragenlijst CGVS vraag 5 en NPO H. p. 16 en 29). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u vervolgens nog bijkomende problemen kende, dan wel werd lastiggevalen omwille van uw uiterlijk. U voorts nogmaals gevraagd of u, los van de problemen die uw echtgenoot kende, nog andere eigen persoonlijke problemen kende in Libanon die mee aan de basis lagen van uw beslissing uw land te verlaten, stelde u uitdrukkelijk "Mijn gezin en ik zijn hetzelfde, ik kwam naar hier omwille van de problemen van gezin." (zie NPO, p. 12).

De problemen van uw gezin waarnaar u hier verwijst, i.c. uw echtgenoot die onder druk werd gezet door islamisten om samen te werken en de ontvoering van uw zoon, werden hierboven reeds besproken en ongeloofwaardig bevonden.

Daarnaast haalde u ook nog een vrees aan voor uw dochter S.. Zij volgde universitaire studies en werd soms lastiggevalen op straat door islamisten als ze van de les kwam daar een meisje naar hun mening niet 's avonds alleen op straat moet lopen. Tevens werd ze aangesproken op haar kledij en uiterlijk daar ze ook geen hoofddoek droeg. Uw schoonbroer en schoonzus uitten ook geregeld hun ongenoegen over jullie manier van opvoeden. Zij vonden het ook niet kunnen dat uw dochter S. studeerde en geen 'gepaste' kledij droeg. Uw schoonbroer probeerde u meermaals te overtuigen S. van de universiteit te halen en uit te huwelijken (zie NPO, p. 16 en 17). U vreest bijkomend een terugkeer naar Libanon daar uw twee jongste dochters ondertussen ook de leeftijd bereikt hebben om verder te studeren. Zelf kon u uw eigen studies niet afmaken. U wil dan ook hier uw kinderen de kans geven wel te studeren en een mooi leven op te bouwen (zie NPO, p. 17).

Dient te worden opgemerkt dat ook deze feiten niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Het is vooreerst opmerkelijk dat u en uw echtgenoot niet eensluidend zijn aangaande het moment waarop S. haar problemen met islamisten een aanvang kenden. Zo stelde u dat ze pas vanaf april 2018 op straat werd aangesproken wanneer ze van de unief kwam (zie NPO, p. 16). Uw echtgenoot stelde dan weer dat S. haar problemen waarbij ze op straat werd lastiggevalen reeds lang geleden een aanvang kenden (zie NPO H., p. 29). Dit terzijde, uit jullie gedragingen blijkt evenmin dat de problemen waar uw dochter mee zou zijn geconfronteerd dermate ernstig waren dat er kan gesproken worden van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Blijkt bovendien dat S. zich gewoon bleef verplaatsten tussen het kamp en de universiteit en dit tot aan jullie vertrek uit het kamp. Uit niets blijkt bovendien dat er maatregelen werden genomen om deze verplaatsingen 'veiliger' te laten verlopen. S. ging op eigen houtje te voet en met de bus heen en terug naar de unief (zie NPO, p. 16 en NPO H., p. 8 en 9). Dat S. vanaf april 2018 niet meer regelmatig naar de unief ging kan hier geen ander licht op werpen (zie NPO, p. 16). Indien u daadwerkelijk meent dat uw dochter gevaar liep, kan logischerwijs verondersteld worden dat u stappen zou gezet hebben om, minstens haar confrontaties met de extremisten in het kamp, te proberen vermijden. Kan hier bijkomend nogmaals worden gewezen op het merkwaardige feit dat u, ondanks dat u de mogelijkheid had uw zoon A. een veilig onderkomen buiten het kamp te geven, u het blijkbaar niet nodig achtte om ook uw dochter S., die eveneens werd lastiggevalen, al in veiligheid te brengen buiten het kamp. Ook dit doet toch de nodige vragen rijzen bij, minstens de ernst, van de problemen die uw dochter zou hebben gekend met extremisten en uw familie.

Wat voorts de problemen betreft die uw dochter zou gekend hebben met extremisten kan naast bovenstaande voorts nog het volgende worden opgemerkt. Los van het feit dat u uw loutere beweringen dienaangaande niet weet te staven, moet ook hier worden opgemerkt dat deze problemen hoe dan ook beperkt bleven tot indirecte verbale 'aanvallen'. Uw dochter zelf verklaarde hierbij dat zij, volgens de sharia, geen vrouwen mogen aanspreken en bijgevolg haar nooit rechtstreeks aanspraken. Uw echtgenoot werd nooit aangesproken op of aangepakt omwille van het 'gedrag' van jullie dochter (zie NPO, p. 21).

In navolging van wat hoger reeds werd aangehaald kan ook hier nogmaals worden herhaald dat een westerse kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. Het louter willen kiezen wat men draagt, is in beginsel geen afdoende reden om internationale bescherming te krijgen, tenzij u

aannemelijk maakt dat uw kledingstijl een uitingsvorm is van een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Ook in casu is zulks niet geval. Hoewel het CGVS niet ontkent dat uw dochter in het Palestijnse vluchtelingenkamp van Ain al Hilweh mogelijks kan worden beperkt in haar keuze van kledij, kan het bestaan van dergelijke beperkingen niet volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Evenmin kan dit in uw hoofde volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat de problemen met uw schoonfamilie betreft, moet voorts worden vastgesteld dat, behalve dat uw schoonbroer B., hierin gesteund door uw schoonzus D., zich bemoeide met het leven van uw dochter en de manier waar u haar opvoedde, uit niets blijkt dat dit ooit verderging dan u mondeling te proberen overtuigen haar uit te huwelijken en haar studies stop te zetten. U repliceerde hen echter dat dit bij jullie, Libanezen, niet het geval is. U moedigde haar daarentegen aan (zie NPO, p. 16). Ook al merkte u nog op dat u uw schoonbroer niet altijd van antwoord durfde dienen, hij had aanzien binnen de familie en u had schrik (zie NPO, p. 16), uit niets blijkt dat de 'problemen' met uw schoonfamilie ooit verder reikten dat verbale discussies. S. bleef haar universitaire studies verderzetten tot jullie vertrek uit Libanon – ook in de periode dat jullie buiten het kamp woonden ging ze nog naar de universiteit, ze droeg nooit een hoofddoek en concrete stappen in de richting van een huwelijk voor S., dan wel uw andere dochters, werden nooit gezet. Dat er binnen de familie mogelijks verdeeldheid bestond en uw schoonbroer en schoonzus niet akkoord waren met de manier waarop u uw dochter(s) opvoedde, kan nog worden aangenomen. Blijkt echter dat u en uw echtgenoot dienaangaande jullie visie en 'vrije manier van opvoeden' konden aanhouden. Ook uw dochter S. bevestigde uitdrukkelijk dat jullie haar toelieten om te dragen wat ze wilde, om buiten het vluchtelingenkamp naar de universiteit te gaan of met haar zussen naar het strand te gaan (zie NPO S., p. 26). Blijkt overigens ook dat uw dochter, ondanks mogelijke meningsverschillen met uw familieleden, wel nog gewoon op haar eigen manier kon deelnemen aan het familieleven. Uw dochter S. legde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming immers een foto, genomen tijdens het verlofingsfeestje van een nichtje langs uw echtgenoot zijn kant van de familie, neer waarop ze te zien is in een kleedje met open rug. Verder legde ze ook een foto, genomen in de achtertuin van uw schoonzus, voor waarop ze te zien is in een jeansbroek (zie foto's toegevoegd aan administratief dossier).

Dat ook uw twee jongste dochters thans de leeftijd bereikt hebben om verder te studeren en u, ingeval van een terugkeer naar Libanon vreest dat ook zij nu dezelfde problemen zullen kennen met islamisten en uw schoonfamilie als S., betreft een loutere veronderstelling die u niet kan hardmaken.

Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin de mogelijkheid hadden zich buiten het vluchtelingenkamp te vestigen. U woonde met uw gezin een drietal maanden in het huis van uw overleden zus in Besariya. Bovendien wonen ook uw moeder en drie broers tot op heden in Libanon, buiten de kampen (zie NPO, p. 3, 5 en 6). U toont niet aan dat u zich, omwille van een gegronde vrees voor vervolging, niet buiten het kamp bij uw familie, dan wel elders, zou kunnen vestigen. U hiernaar gevraagd haalde u verschillende redenen aan.

Zo stelde u eerstens dat u niet in het huis van uw overleden zus kon blijven daar het niet uw woning was en uw nichtjes het niet breed hadden (zie NPO, p. 15). Zoals reeds aangehaald wonen ook uw moeder en drie broers tot op heden buiten het kamp. U merkte voorts op dat de islamisten die uw echtgenoot lastigvielen jullie ook buiten het kamp konden vinden. Ze hebben immers spionnen en mannen buiten het kamp, zo stelde u (zie NPO, p. 15). Echter, zoals hierboven duidelijk werd aangetoond kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw echtgenoot in het kamp zou hebben gekend met islamisten. U er vervolgens op gewezen dat er, gedurende de periode dat jullie er woonden, niets gebeurde, stelt u dat dit gewoon 'geluk' was (zie NPO, p. 16). Indien u daadwerkelijk meende dat jullie ook daar niet veilig waren, houdt het geen steek dat uw dochter S. ook vanuit Besariya nog af en toe naar de universiteit ging om haar studies af te ronden (zie NPO, p. 5). Uw echtgenoot verklaarde bovendien dat hij in die periode buiten het kamp ook af en toe nog als taxichauffeur werkte, dit met zijn eigen auto (zie NPO H., p. 6). Verder haalde u aan dat uw man een Palestijn is en dat uw familie in een sjiitische buurt woont (zie NPO, p. 16). Ook dit kan niet overtuigen. U heeft immers de Libanese nationaliteit en kan zich aldus eender waar in Libanon vestigen. Dat uw familie in een sjiitische buurt woont, kan evenmin overtuigen. Uw familie zijn immers allen soennieten en uit niets blijkt dat zij problemen kenden in hun woonplaats (zie NPO, p. 2, 6 en 7). Uiteindelijk haalde u aan dat sommigen buiten het kamp niet aan Palestijnen willen verhuren alsook dat het financieel niet haalbaar was (zie NPO, 16). Dat sommigen niet aan Palestijnen willen verhuren, toont geenszins aan dat u nergens buiten het kamp met uw gezin een onderkomen zou kunnen vinden. Dat het financieel niet haalbaar was, kan ook niet overtuigen. Los van het feit dat dit een louter socio-economisch motief betreft, dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot 55.000 of 60.000\$

betaalden voor jullie reis naar België (zie NPO, p. 11). Dat u aldus geen geld heeft om u elders in Libanon te vestigen, snijdt geen hout. Zoals ook reeds aangehaald, kon uw man nog af en toe als taxichauffeur werken toen jullie buiten het kamp verbleven (zie supra).

Tot slot dient nog te worden gewezen op volgende. Uw echtgenoot verklaarde dat hij voordien geen paspoort had, maar vervolgens zowel voor hemzelf als zijn gezin in augustus 2018, met het oog op jullie vertrek, paspoorten aanvroeg (zie NPO H., p. 15). Echter, uit uw administratief dossier blijkt dat uw echtgenoot reeds in december 2016 een reisdocument, dat geldig is tot december 2021, kreeg uitgereikt (zie 'application' in administratief dossier). Hem hiermee geconfronteerd bevestigde hij dat hij inderdaad vroeger al een paspoort had en bijgevolg in 2018 enkel voor u en de kinderen reisdocumenten aanvroeg (zie NPO H., p. 16). Dat hij zou vergeten dat hij al een paspoort had, is opmerkelijk. Blijkt bovendien dat ook u, uw dochter S. en uw zoon A., al voordien in het bezit waren van een paspoort. Deze zouden zijn uitgereikt in november 2017 en waren geldig tot november 2018 (zie 'application' in administratief dossier A., A. en S.). U hierop gewezen, hield u aanvankelijk vol dat dit niet kan om uiteindelijk op te merken dat u zich niet meer herinnert reeds in 2017 een reispas te hebben aangevraagd voor uzelf (zie NPO, p. 9). Ook dit is opmerkelijk. Uw raadvrouw wees er tijdens uw gehoor op dat een paspoort misschien nog drie maanden geldig moet zijn na uitreiking van het visum waardoor het dus mogelijks wel kan dat u dan in augustus 2018 een nieuw paspoort aanvroeg (zie NPO, p. 9). Deze redenering indachtig werd erop gewezen dat het oude paspoort, d.d. november 2017, dan nog in Libanon moet liggen en werd u gevraagd hiernaar navraag te doen bij uw familie om dit oude paspoort, minstens kopieën, over te maken aan het CGVS. Tot op heden heeft u noch uw echtgenoot het CGVS nog bijkomende stukken overgemaakt. Evenmin werd verduidelijkt welke stappen jullie eventueel zetten met het oog op het bekomen van het gevraagde document noch werd een reden meegedeeld waarom het niet mogelijk is hieromtrent enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen.

Niemand van jullie legde overigens, minstens een kopie van, jullie reispas voor. Deze zouden zijn afgenomen door de smokkelaar tijdens jullie reis omdat niet het volledige bedrag zou zijn betaald (zie NPO, p. 9). Dergelijke standaarduitleg wordt op zich reeds niet aanvaard. Blijkt bovendien dat u en uw echtgenoot zich tegenspreken over jullie hierop volgende pogingen om de paspoorten terug te krijgen. Zo verklaarde uw echtgenoot dat hij nog telefonisch contact had met de twee smokkelaars. Hij sprak met beiden maar kon de paspoorten niet recupereren (zie NPO H., p. 19). U beweerde hier dan weer dat uw echtgenoot een aantal keer probeerde een van de twee smokkelaars te bereiken, maar deze nooit aan de lijn kreeg (zie NPO, p. 10). Ook deze bevindingen zetten bijkomend vraagtekens bij uw waarachtigheid.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 17 februari 2022**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerde geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke dA.ng van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepA.ng loopt.

De documenten waarnaar u verwees in het kader van uw verzoek, en die door uw echtgenoot werden voorgelegd, kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande. In hoofde van uw echtgenoot werd dienaangaande als volgt geoordeeld :

"De voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De identiteitskaarten van uzelf en uw gezinsleden, i.c. uw echtgenote en uw dochters S. en S., bevestigen louter jullie persoonsgegevens die niet ter discussie staan. De print van uw UNRWA-kaart bevestigt dat u geregistreerd bent bij UNRWA doch ook dit wordt niet betwist. De print van het Belgisch psychologisch attest op naam van uw echtgenote heeft geen betrekking op u. De prints van de medische attesten op uw naam en de print van het attest van het Volkscomité werden hierboven reeds besproken." De medische attesten op uw naam werden hierboven reeds besproken.

Volgens artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet hebben u en uw advocaat het recht een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen en bemerkingen over te maken over de inhoud van deze notities.

Op 25 januari 2021 bezorgde u, via uw raadvrouw, het CGVS een aantal opmerkingen. Ook hier kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent in hoofde van uw echtgenoot in zijn beslissing werd aangehaald :

"In casu werd in uw hoofde aangehaald dat u het gevoel hebt niet duidelijk te hebben kunnen uitleggen tijdens het gehoor waarom precies u gekozen werd om met de islamisten samen te werken. U herhaalt hier echter nogmaals hetgeen u tijdens uw gehoor aanhaalde, i.c. dat u een taxichauffeur was, nooit problemen kende en een neutraal iemand bent. Dit kan echter totaal geen ander licht werpen op hetgeen dienaangaande hierboven werd aangehaald (zie supra). U wenst ook te verduidelijken waarom u tijdens uw interview bij de DVZ de naam 'B. B.' niet noemde terwijl u dit wel deed tijdens het gehoor bij het CGVS. Het was voor u altijd al duidelijk dat B. B. achter de problemen zit. Er zijn echter verschillende groeperingen, allen onder het leiderschap van B. B., maar welke groepering u precies viseerde, weet u niet. Het was uiteindelijk makkelijker om dan de naam B. B. te noemen omdat dit iets voor de interviewer betekende, dan te blijven toegeven dat u het niet weet. U komt hier echter niet verder dan het uiten van een loutere post-factum verklaring. Zoals hierboven reeds aangebracht is het toch opmerkelijk dat u noch A. bij de DVZ deze naam noemden, terwijl jullie beiden tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS direct deze naam aanhaalden. Uw stelling dat u deze naam dan maar noemde omdat dit iets voor de interviewer betekende, houdt dan ook geen steek. Indien u daadwerkelijk enkel en alleen omwille van de interviewer deze naam noemde, kan immers niet worden ingezien waarom u dit dan niet ook zo aanhaalde bij de DVZ. Anderzijds zou dan eerder verwacht worden dat u, weerom in de veronderstelling dat u die naam dan inderdaad omwille van de interviewer noemde, deze dan bij het CGVS ook niet direct zou genoemd hebben, doch pas wanneer u hier herhaaldelijk zou naar zijn gevraagd (NPO, p. 10).

Voorts wordt nog opgemerkt dat er na jullie onderhouden bij het CGVS nog pogingen plaatsvonden om de smokkelaar in Libanon te contacteren in verband met jullie paspoorten, doch tevergeefs. Uw dochter S. zou het nummer van de Libanese smokkelaar in haar gsm gehad hebben, maar na een update was ze alle nummers kwijt. S. zou via haar oom diens nummer opnieuw hebben proberen te verkrijgen maar uiteindelijk vernomen hebben dat de smokkelaar niet meer te vinden is nadat bekend werd dat hij veel mensen heeft bedrogen. Jullie blijven proberen en zullen de Commissaris-generaal iets laten weten zodra jullie nieuws hebben in verband met jullie paspoorten. Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd door enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs. U slaagt er aldus ook hier niet in bovenstaande bevindingen aangaande jullie paspoorten om te vormen. Bovendien kan niet worden ingezien waarom, indien er dan toch contact zou geweest zijn met een familielid in Libanon, geen navraag kon gedaan worden naar het 'oude' paspoort van uw echtgenote (zie supra)."

Waar in de later toegevoegde opmerkingen nog werd gewezen op het feit dat uw echtgenoot en kinderen UNRWA Palestijnen zijn en UNRWA bijstand kregen in Libanon, dient nogmaals te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenoot en kinderen door RvV werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus en dit omdat UNRWA actueel niet in staat is haar opdracht te vervullen. Uzelf ben geen UNRWA Palestijnse maar een Libanees staatsburger. Zoals reeds aangehaald is de situatie waar UNRWA actueel mee kampt in uw hoofde dan ook niet relevant.

Tot slot oordeelde de Commissaris-generaal dat u over een netwerk beschikt buiten het vluchtelingenkamp waar u woonde, u voor uw vertrek uit Libanon reeds beroep kon doen op dit netwerk en u bij hen kon vestigen én voor het overige geen elementen aanbracht waaruit kan blijken dat u, ingeval van een terugkeer naar Libanon, niet opnieuw de mogelijkheid zou hebben beroep te doen op uw familiaal netwerk en u buiten het kamp te vestigen.

U brengt thans ook geen elementen aan die hier op heden een ander licht op kunnen werpen.

Wat uw eigen gehoor betreft, merkte u via uw advocaat verder op dat u inderdaad een nieuw paspoort liet maken daar uw oude niet meer geldig was. Uw advocate opperde deze mogelijkheid reeds tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie NPO, p. 9). Dat dit nu effectief het geval was, toont u echter niet in concreto aan. Hoe jullie hieromtrent nu bovendien zekerheid zouden hebben, is ook geenszins duidelijk. Bovendien kan dit niet verklaren dat u aanvankelijk ontkende reeds eerder een paspoort te hebben gehad en later stelde het u niet meer te herinneren. Verder merkte u op dat jullie voor jullie reis in euro's betaalden maar

zo gewoon zijn om in dollars te betalen dat u verward was. Deze opmerking voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Tot slot haalt u aan niet meer precies te weten wanneer uw echtgenoot u vertelde over de bedreigingen, bij het begin van de vierde maand dan wel op het einde van de derde maand. U merkt nog op dat uw man u voorheen heel weinig details vertelde. Dat is immers de traditie bij jullie dat de man weinig aan de vrouw vertelt. Ook dit wijzigt niets aan voorgaande. Op geen enkele moment tijdens het gehoor noch in bovenstaande werd aangehaald dat u niet duidelijk kon preciseren wanneer uw echtgenoot u over de bedreigingen vertelde. Wel werd er op gewezen dat het hoogst merkwaardig is dat uw echtgenoot u niet direct zou hebben ingelicht over de bedreigingen, zeker gezien hij wel al voor zichzelf veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben en bescherming ging vragen bij het Volkscomité (zie supra). Dat het bij jullie de traditie is dat een man zijn vrouw niet alles vertelt over zulke zaken, wat overigens een loutere bewering betreft, kan ook niet volstaan. Bovendien mag het verbazen dat u en uw echtgenoot, tegen de tradities in, uw dochters lieten studeren, niet wensten uit te huwelijken op jonge leeftijd en hen de vrijheid gaven zich te kleden zoals ze wilden, maar dat uw echtgenoot dan wel de tradities zou volgen en u niet direct zou inlichten over de bedreigingen die hij kreeg en de gevaren die hij, mogelijks ook jullie, konden lopen.

De door u aangevoerde opmerkingen konden geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. De RvV betwiste dit alles ook niet in het arrest dat in uw hoofdte werd geveld.

Dat in hoofdte van uw echtgenoot en kinderen door de RvV werd beslist tot een hervorming en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, volstaat geenszins om ook in uw hoofdte te beslissen tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming en u de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Elk verzoek wordt individueel en op zijn eigen merites beoordeeld. Zoals reeds werd opgemerkt zijn uw echtgenoot en kinderen bij UNRWA geregistreerde Palestijnen en werd in hun hoofdte beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van de actuele financiële moeilijkheden waar UNRWA mee kampt. U bent een Libanees staatsburger en de actuele situatie waar UNRWA in verkeert is in casu niet relevant. Uit wat hierboven duidelijk werd aangetoond en afdoende werd gemotiveerd heeft u geenszins aangetoond dat u, als Libanees staatsburger, in Libanon een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet, loopt.

Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie, i.c. het feit dat uw echtgenoot en kinderen wel een beschermingsstatus en bijhorende verblijfstitel kregen, dient u zich te wenden tot de hiertoe geeigende procedure, zijnde een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het geheel van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing en bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster citeert de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming en artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet en gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing.

Over de vermeende onduidelijkheid over de identiteit van de vervolgers betoogt verzoekster dat zij en haar echtgenoot alles hebben verteld wat zij weten over de personen en de groepering die de familie bedreigen. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat B.H. duidelijk heeft aangegeven dat hij vervolgd werd door de Taqfiri-groepering die actief is in het kamp AIN EL HELWA en deel uitmaakt van de militie van B.B.. De namen en verdere identiteitsgegevens kent hij niet. Zij wijst erop dat hij de groepering beschreef als agressief en dat de eerste twee keren dat B.H. door hen werd aangesproken het leden waren in burger. Vaak zijn de leden echter gewapend en gemaskerd en dat was ook het geval toen B.H. een derde en vierde keer door hen werd aangesproken.

Voorts stelt verzoekster dat het duidelijk moge zijn dat B.H. een beroep uitoefende die het voor de groepering interessant maakte om hem in te lijven. Hij reed als taxichauffeur vaak in en uit het kamp van Ain El Helwe en de leden van de Taqfiri-groepering maakten meerder keren duidelijk dat zij van hem verwachtten dat hij goederen, geld en mensen in en uit het kamp zou smokkelen. Verzoekster meent verder dat het feit dat de vaak agressieve Taqfiri-groepering besloten om B.H. in eerste instantie

vriendelijk te benaderen enkel kan verklaard worden als een inlijvingsstrategie. Verzoekster oppert dat zij misschien dachten dat B.H. meer geneigd zou zijn om in te gaan op hun aanbod indien ze hem geruststelden eerder dan de stuipen op het lijf te jagen. Zij merkt ook op dat hun geduld van korte duur was nu al bij een derde gesprek bedreigd werd om B.H. te doden en niet veel later werd de zoon van B.H. zelfs ontvoerd met de bedoeling verzoeksters echtgenoot onder druk te zetten om deel te nemen aan hun activiteiten. Wat betreft het vermoeden dat B.H. zijn reisdocument achterhoudt omdat de hierin vervatte informatie mogelijk niet overeenstemt met zijn verklaringen stelt verzoekster dat de heer B.H. formeel is dat hij niet meer in het bezit is van dit reisdocument en dat zij de waarheid vertelde, met name dat zij haar paspoort diende af te geven aan de smokkelaar. De familie ondernam nog enkele pogingen om de paspoorten bij de smokkelaar te recupereren maar zonder succes.

Verder benadrukt verzoekster dat B.H. wel degelijk stappen ondernam om zichzelf en zijn familieleden te beschermen, zoals het contacteren van het Popular Committee dat hem helaas wandelen stuurde, en het aanpassen van zijn werkuren. Hij gebod zijn gezinsleden voorzichtig te zijn en toen zijn zoon in vrijheid werd gesteld, bracht hij zijn zoon ook onder op een schuiladres buiten het kamp waarna een week later hijzelf, verzoekster en haar overige kinderen zich aansloten bij A.. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, had B.H. het niet zo breed want hij was de enige kostwinner van het gezin en met de schamele hulp van UNRWA kon hij zijn gezin niet van eten voorzien. Het was dus noodzakelijk dat hij aan het werk bleef en dit was niet evident zeker gezien de precaire financiële situatie in Libanon. Hij probeerde het risico te beperken door enkel nog overdag te werken. Dat hij toch bleef werken ondanks de grote risico's, toont volgens verzoekster net aan dat hij het beste probeerde te maken van de situatie en hij heeft steeds gehoopt dat de problemen zouden overgaan. Waar de commissaris-generaal meent dat het document van het Popular Committee geen bewijswaarde zou hebben stelt verzoekster dat zij hierdoor in feite zegt dat dit comité zich schuldig zou gemaakt hebben aan schriftvervalsing, wat uiteraard een stap te ver is.

Tenslotte is verzoekster het niet eens met de stelling dat zij een relatief normaal en veilig leven kon leiden in Libanon. Zij benadrukt dat B.H. tal van jobs heeft uitgeoefend in Libanon en meermaals op zoek moest naar ander werk omwille zijn problemen en de economische omstandigheden in het land. Het klopt dat B.H. onroerend goed op zijn naam had staan maar dit heeft hij, net zoals zijn wagen, moeten verkopen om zijn reis naar Spanje te bekostigen. De familie heeft geen spaargeld en wanneer zij zouden moeten terugkeren zouden zij geen enkele bezitting meer hebben. Zij stelt verder dat toen zij in Libanon verbleef het gezin medische hulp en scholing kreeg aangeboden door UNRWA en dat UNRWA een groot tekort aan financiën heeft wat een grote impact heeft op de vervulling van haar missie, wat niet het minst blijkt uit haar eigen website, waarvan zij citeert. Waar de commissaris-generaal stelt dat UNRWA er momenteel nog in slaagt om haar missie te volbrengen, trekt verzoekster dit in twijfel. Zij meent dat er geen discussie kan bestaan over het feit dat dit gebrek aan financiering gevolgen heeft en zal hebben en dat de gevolgen enkel meer voelbaar zullen worden. Verzoekster is er dan ook allesbehalve zeker van dat UNRWA erin zal slagen om ook in de toekomst een minimale bijstand te verlenen. Zij citeert vervolgens een artikel op de VRT NWS website.

Wat de veiligheidssituatie betreft, stelt zij dat deze vandaag allesbehalve stabiel is. Zij wijst er op dat het niet tot de missie van UNWRA behoort om de bescherming en veiligheid van Palestijnen tegen geweld en discriminatie te waarborgen en dat UNWRA niet kan zorgen voor de veiligheid in de bezette gebieden maar in tegendeel onderwijs, welzijn, gezondheidszorg en onderdak biedt. Zij kan de burgers niet beschermen tegen bommen en slaagt er niet eens in om haar eigen missie te volbrengen.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling en ondergeschikt de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de pro deo-aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal deelt door middel van een aanvullende nota in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen mee: "*COI Focus. Libanon – Veiligheidssituatie*", 9 mei 2023. In deze aanvullende nota wordt ook een actuele analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in het kader van de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na de heropening van de debatten legt de commissaris-generaal een aanvullende nota van 20 november 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

Al Monitor, "*Explainer: As Lebanon-Israel border heats up, 3 armed groups stand out*", 10/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.al-monitor.com/originals/2023/10/explainer-lebanon-israel-borderheats-3-armed-groups-stand-out>);

ForeignPolicy, "*Israel Retaliates Against Hezbollah Rockets From Lebanon*", 11/10/2023 (beschikbaar op: <https://foreignpolicy.com/2023/10/11/lebanon-hezbollah-israel-hamas-gaza-war-netanyahugatz-emergency-unity-government/>);

BBC News, *"Lebanon: Israel shells militant targets across border"*, 11/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-67077736>);

Reuter, *"Reuters journalist killed, 6 wounded in Israeli shelling on Lebanon border"*, 13/10/2023 (beschikbaar op: Reuters journalist killed, 6 wounded in Israeli shelling on Lebanon border - Al-Monitor: Independent, trusted coverage of the Middle East);

Times of Israel, *"IDF strikes Hezbollah posts on border as terror group, Iran threaten to join war"*, 13/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.timesofisrael.com/idf-shells-hezbollah-post-on-border-a-terror-group-iran-threaten-to-join-war/>));

International Crisis Group, *"Deterrence between Israel and Hizbollah Must Hold"*, 14/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.crisisgroup.org/middle-east-north-africa/east-mediterranean-mena/lebanonisraelpalestine/deterrence-between-israel/>);

Ashrag Al Awast, *"Israel Strikes Hezbollah Target in Lebanon over Aerial Objects"*, 14/10/2023 (beschikbaar op: <https://english.aawsat.com/arab-world/4604276-israel-strikes-hezbollah-target-lebanon-over-aerial-objects>);

Reuters, *"Israel strikes Hezbollah target in Lebanon over aerial objects, military says"*, 14/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/middle-east/israel-strikes-hezbollah-target-lebanon-over-aerial-objects-military-2023-10-14/>);

Reuters, *"Israel-Lebanon border clashes escalate"*, 15/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/middle-east/one-killed-3-wounded-cross-border-hezbollah-attack-northern-israel-2023-10-15/>));

Time, *"Clashes Again Erupt on Lebanon-Israel Border"*, 17/10/2023 (beschikbaar op: <https://time.com/6324591/israel-lebanon-clashes/>);

CNN, *"Clashes at Lebanon-Israel border raise fears of wider war"*, 17/10/2023 (beschikbaar op: <https://edition.cnn.com/2023/10/16/middleeast/lebanon-israel-hezbollah-border-clashes-intl/index.html>);

Naharnet, *"Israel shells south Lebanon after Hezbollah missiles wound 3"*, 17/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.naharnet.com/stories/en/301006-israel-shells-south-lebanon-after-hezbollah-missiles-wound-3>);

France24, *"Israel thwarts infiltration bid from Lebanon, killing four: army"*, 17/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.france24.com/en/live-news/20231017-israel-thwarts-infiltration-bid-from-lebanon-killing-four-army>);

NDTV, *"Israel Strikes Hezbollah Targets In Lebanon As Gaza Ground Offensive Looms: 10 Points"*, 17/10/2023 (beschikbaar op: <https://www.ndtv.com/world-news/israel-hamas-gaza-hezbollah-palestine-israel-strikeshezbollah-targets-in-lebanon-as-gaza-ground-offensive-looms-10-points-4487488>);

AP News, *"5 Hezbollah fighters are killed as tensions flare along the border between Lebanon and Israel"*, 18/10/2023 (beschikbaar op: <https://apnews.com/article/lebanon-israel-hezbollah-clashescadccde8c6ce5400ee36fd12d3bfea52>);

L'Orient Today, *"Hezbollah-Israel confrontation enters in new phase"*, 30/10/2023, (beschikbaar op <https://today.lorientlejour.com/article/1355383/hezbollah-israel-confrontation-enters-in-new-phase.html>);

Al Monitor, *"As Israel-Hezbollah tensions escalate, Iran not keen on 'all-out' war"*, 13/11/2023 (beschikbaar op: As Israel-Hezbollah tensions escalate, Iran not keen on 'all-out' war - Al-Monitor: Independent, trusted coverage of the Middle East);

Naharnet, *"Border clashes intensify after relatively calm morning"*, 16/11/2023 (beschikbaar op <https://www.naharnet.com/stories/en/301547-border-clashes-intensify-after-relatively-calm-morning>);

L'Orient- Le Jour, *"Israël a bombardé 553 fois le territoire libanais depuis le 8 octobre, selon Beirut UrbanLab"*, 16/11/2023, beschikbaar op <https://www.lorientlejour.com/article/1357594/israel-a-bombarde-553-fois-leterritoire-libanais-selon-beirut-urban-lab.html>;

Washington Institute, *"A regularly updated visual tracker of northern border attacks by Hezbollah, the IDF, and Palestinian groups during the 2023 Hamas-Israel war"*, (beschikbaar op <https://www.washingtoninstitute.org/policy-analysis/mapping-clashes-along-israel-lebanon-border>);

Beirut Urban Lab, *"Mapping Escalation Along Lebanon's Southern Border Since October 7"*, (beschikbaar op <https://beiruturbanlab.com/en/Details/1958/escalation-along-lebanon%E2%80%99s-southern-border-sinceoctober-7>).

3.2. Verzoekster legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 22 november 2023 neer waarin met betrekking tot de intensivering van het geweld in de Zuidelijke grensregio volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

-Le Monde, *Escalation persists on the border between Lebanon and Israel*, 17 novembre 2023.

https://www.lemonde.fr/en/international/article/2023/11/16/escalation-persists-on-the-border-betweenlebanonand-israel_6262028_4.html;

I/16/escalation-persists-on-the-border-betweenlebanonand-israel 6262028 4.html;

-L'Echo, actualité en direct : https://www.lecho.be/dossiers/guerre-israel-han1as/en-direct-la-bel2ique-conseillea-ses-ressortissants-de-quitter-le-liban-le-plus-vite-possible/10500543.html?sp_ses=d52c795d-l61b-4965-b87b-9eed1649b310#835040;

-L'Echo, Comment le Liban est-il impliqué dans le conflit entre Israël et le Hamas?, 20 octobre 2023.

<https://www.lecho.be/dossiers/guerre-israel-hamas/comment-le-liban-est-il-implique-dans-le-conflit-entre-israele-le-hamas/10500827.html>;

-The New Humanitarian, Palestinians in Lebanon's largest refugee camp brace for another round of conflict, 25 octobre 2023. <https://www.thenewhumanitarian.org/news-feature/2023/10/25/palestinians-lebanons-ein-elhilweh-largest-refugee-camp-brace-for-conflict>.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform*, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het

ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. De Raad stelt vast dat met betrekking tot verzoeksters bijzondere procedurele noden in de bestreden beslissing volgende beoordeling wordt gemaakt:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Tijdens het persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot stuurde uw advocaat een aantal documenten door via mail, onder meer een medisch attest op uw naam. Uw advocate gaf aan dat het om een attest van een psychologe ging (zie NPO H., p. 14). Uw echtgenoot zelf haalde tijdens zijn gehoor aan dat u psychische klachten kreeg na de ontvoering van uw zoon. Uw arm en been raakten toen ook verlamd. Tevens kampt u met ernstige stress als u aan de situatie in Libanon denkt (zie NPO H., p. 16). Toen een pauze werd voorzien tijdens het persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot, sprak u in de wachtzaal de protection officer (PO) aan en stelde u dat u ziek was en al van 's ochtends vroeg aan het wachten was om te worden gehoord (zie NPO H., p. 25). Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat, met uitzondering van één enkele verwijzing naar 'psychische klachten' (zie vragenlijst CGVS), dit zonder enige verdere precisering, die u stelde te hebben, u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voor het overige geen melding maakte van dergelijke klachten. U uitdrukkelijk gevraagd bij de DVZ of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw relaas of uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, antwoordde u bovendien ontkennend. Hier verwees u ook op geen enkele manier naar uw psychische problemen (zie 'bijzondere procedurele noden'). Gelet op hetgeen uw echtgenoot tijdens zijn gehoor verklaarde, uw eigen opmerking tegen de PO in de wachtzaal (zie supra) en rekening houdende met uw eigen verklaringen en het medisch attest dat uw advocaat tijdens het gehoor van uw echtgenoot voorlegde, werd bij aanvang van uw gehoor toch gepolst of u uw gehoor alsnog wilde aanvatten dan wel liever wilde uitstellen naar een later tijdstip (zie NPO, p. 1). U gaf hierbij uitdrukkelijk aan dat u wilde dat het gehoor zou doorgaan (zie NPO, p. 1). Voor het gehoor van start ging werd u nog uitdrukkelijk meegegeven dat u zelf om een pauze kon vragen indien u dit wenste tijdens het gehoor (zie NPO, p. 2). Op geen enkel moment tijdens het gehoor vroeg u om het gehoor stop te zetten dan wel een pauze in te lassen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u werd gevraagd naar uw psychische problemen, haalde u aan altijd bezorgd te zijn om uw kinderen en altijd angst te voelen (zie NPO, p. 8). Los van het feit dat u uw psychologische klachten niet staakt aan de hand van een tastbaar en overtuigend begin van bewijs – het voorgelegde medische attest kan om verschillende redenen niet als dusdanig weerhouden worden (zie infra) – wordt vooralsnog niet betwist dat u mogelijks kampt met bepaalde mentale moeilijkheden. Uit uw administratief dossier blijkt evenwel nergens dat u, omwille hiervan, doorheen het gehoor niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en op een omstandige manier uw relaas uit te doeken te doen. Op het einde van uw gehoor gaf u overigens ook uitdrukkelijk aan alle vragen en de tolk begrepen te hebben (zie NPO, p. 17). Aangaande het medisch attest dat uw advocaat overmaakte, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hier om een louter getypt, niet ondertekend noch van enige officiële hoofding voorzien, document gaat. Uw advocate gaf aan dat de psychologe in kwestie nog een ondertekend document zou overmaken. Echter, tot op heden mocht het CGVS geen enkel bijkomend document dienaangaande ontvangen. Bovendien, en dit in tegenstelling tot

wat uw advocate opmerkte, is niet aangetoond dat de arts in kwestie, i.c. Dr. L. T., psychologe is. Dat in het voorgelegde attest staat aangegeven als 'Médecine intégrative - Psychothérapie' kan, gezien bovenstaande vaststellingen, niet zonder meer worden weerhouden. Bovendien kan uit beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het dossier werd toegevoegd, enkel worden afgeleid dat Dr. L. T. een 'kinesiste' is. Het voorgelegde attest geeft tot slot een loutere opsomming van de klachten die u zou hebben. Dat u onder meer kampt met fysieke klachten aan uw armen en benen kan objectief worden vastgesteld. Op welke manier deze arts uw psychische klachten kon / kan vaststellen wordt evenwel op geen enkele manier verduidelijkt. Los van al het voorgaande, dat u mogelijks kampt met psychische problemen wordt op zich vooralsnog niet betwist, doch uit niets blijkt dat uw mentale toestand op het moment van het gehoor dermate was dat u niet in staat was deel te nemen aan uw gehoor en dat het standaardprocedureverloop in het gedrang kwam. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen." De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze de vaststellingen met betrekking tot het door haar advocaat overgemaakte medisch attest noch met betrekking tot haar bijzondere procedurele noden betwist. Deze vaststellingen zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Verder kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster ook in de loop van de procedure voor de Raad op geen enkel ogenblik een ondertekende versie van het voornoemd document van Dr. L.T. recent attest voorlegt noch enig ander of recenter attest waaruit kan blijken dat zij actueel psychologische problemen heeft.

6.2. Verzoekster legt haar originele Libanese identiteitskaart neer bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad acht de Libanese nationaliteit van verzoekster, die verder niet betwist wordt door de commissaris-generaal voldoende aangetoond. Verder legt verzoekster ook originele identiteitskaarten voor Palestijnse vluchtelingen voor van haar echtgenoot, B.H. en hun dochters Sa. B. en So. B..

Verzoeksters in België verblijvende kinderen en echtgenoot werden door de Raad in zijn arresten van 26 oktober 2021 erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag op grond van hun UNRWA-registratie en de vaststelling dat Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van UNRWA in Libanon.

Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing is verzoekster een Libanees staatsburger en dient haar vrees voor vervolging of ernstige schade te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dit wordt ook als dusdanig niet betwist door verzoekster. Verzoekster valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en het loutere feit dat UNRWA actueel niet in staat is om haar opdracht te vervullen in Libanon kan als dusdanig voor verzoekster niet leiden tot erkenning als vluchteling.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster is enerzijds gebaseerd op dezelfde vluchtmotieven die haar echtgenoot had uiteengezet met betrekking tot de problemen die hij heeft gehad met de militie van B.B. in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain El Helwe en de ontvoering van haar zoon A. die hiermee verband hield en anderzijds dat zij een westerse levensstijl had en dat haar dochter S. werd lastiggevalen door islamisten en familieleden van haar echtgenoot omwille van haar vrijere levensstijl.

6.3.1. Met betrekking tot de problemen die verzoeksters echtgenoot zou gekend hebben voor hun vertrek uit het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain El Helwe waar zij met hem en haar kinderen verbleef, stelt de Raad na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting vast dat zij noch de problemen van haar echtgenoot aannemelijk maakt, noch dat zij omwille van die problemen vervolging riskeert.

De Raad stelt vooreerst vast dat zij zelf nooit rechtstreeks in aanraking kwam met de beweerde belagers van haar echtgenoot en dat haar verklaringen hierover gebaseerd zijn op wat haar echtgenoot haar vertelde. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat verzoeksters echtgenoot geen eensluidende verklaringen aflegde over de groepering die hem zou hebben lastiggevalen nu hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') het begin van de problemen al voor 2018 situeerde, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat de problemen begonnen begin 2018 en hij bij de DVZ op geen enkel ogenblik de naam "B. B." vermeldde en uitdrukkelijk verklaarde niet te weten wie hem bedreigde, terwijl hij bij het CGVS wel verwees naar B. B. als degene onder wiens commando alle groeperingen volgens hem vallen, maar niet kon zeggen welke groepering precies hem lastigviel en gelet op de veelheid aan verschillende groeperingen actief in het kamp, verondersteld kan worden dat hij hier wel meer duidelijkheid over zou kunnen geven. Ook verzoeksters zoon A. heeft tijdens het interview bij de DVZ geen melding gemaakt van het feit dat verzoeksters echtgenoot herhaaldelijk zou gevraagd zijn om samen te werken met

islamitische groeperingen en ook niet verwees naar B. B., terwijl hij bij het CGVS plots aanhaalde dat zijn vader herhaaldelijk werd gevraagd om samen te werken met de groepering van B. B..

Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot duidelijk heeft aangegeven dat hij vervolgd wordt door de Taqfiri-groepering die actief is in het kamp Ain EL Helwe en deel uitmaakt van de militie van B. B. maar dat hij verder de namen niet kent en dat hij de eerste twee keren werd aangesproken door personen in burger en de derde en vierde keer door gewapende en gemaskerde leden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat B. a.-B. de leider is van een extremistische groepering in Ain-El Helwe gekend onder de naam Shabab al-Muslim. Deze groepering bestaat uit jihadististen uit verschillende strekkingen zoals Jund ash-Sham en Fatah al-Islam, waarvan enkele leden verdacht worden van aanslagen in Libanon. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de Taqfiri-groepering, wordt van het bestaan van een groepering met deze naam geen objectieve landeninformatie bijgebracht. In de COI Focus bijgebracht door verwerende partij wordt wel verwezen naar de Takfiri-ideologie, volgens dewelke moslims andere moslims beschuldigen van apostasie (COI Focus, *Libanon. Veiligheidssituatie*, 9 mei 2023 (update), p. 35) en wordt aangehangen door groeperingen als IS maar die door de oude gevestigd salafistische bewegingen die een bemiddelingsrol hebben opgenomen tussen extremistische groeperingen en Fatah, wordt verworpen (*idem*). Het kamp Ain El Helwe is het grootste en dichtstbevolkte vluchtelingenkamp van Libanon en wordt in het algemeen beschouwd als het kamp waar het meeste geweld voorkomt. Het staat ook al jaren bekend als een veilige haven voor gezochte personen en terreurverdachten en zowel de PLO, Tahaluf als jihadistische fracties zijn er vertegenwoordigd en strijden er om de macht. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld lijkt het grote aantal groeperingen in het kamp als dusdanig eerder een redelijke verklaring voor het feit dat verzoeksters echtgenoot niet de naam van de precieze groepering kon geven die hem lastigviel, in de hypothese dat zijn belagers zich nooit kenbaar maakten, zoals hij verklaard. Dat hij het toeschrijft aan een groepering die onder het commando staat van B. B., is, gelet op de reputatie en de rol van deze militieleider in het vluchtelingenkamp, niet onaannemelijk. Wel is het *in casu* opmerkelijk dat noch verzoeksters echtgenoot, noch haar zoon hiervan melding maakten in hun respectievelijke interviews bij de DVZ, nu redelijkerwijze zou kunnen verwacht worden dat, indien verzoeksters echtgenoot daadwerkelijk werd belaagd en er ook vanuit ging dat het om personen ging die behoorden tot groeperingen die onder het commando stonden van B. B., hij ook tijdens het interview bij de DVZ B. B. zou hebben vernoemd. Verzoeksters echtgenoot verwees evenwel pas tijdens het persoonlijk onderhoud naar B. B.. Hoewel met dergelijke omissies tijdens het interview bij de DVZ voorzichtig dient te worden omgesprongen, gelet op het feit dat verzoekers er worden aangemaand de belangrijkste feiten kort uiteen te zetten, kan *in casu* niet aan bovenstaande vaststelling heen worden gegaan. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift over de pertinente vaststelling dat verzoeksters echtgenoot en haar zoon A. bij de DVZ niet hebben verwezen naar problemen met een groepering die onder het commando staat van B. B., geen enkel verweer wordt gevoerd.

Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot als taxichauffeur, die ook het kamp in en uitreed, een interessant beroep had vanuit het perspectief van een militie goederen, geld en mensen het Ain El-Helwe kamp in en uit wilde smokkelen. Zo dit in theorie niet zonder grond lijkt, toont verzoekster met haar algemeen betoog niet aan dat dit *in casu* ook het geval was, noch dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk zou zijn bedreigd vanwege zijn weigering om samen te werken. Verzoeksters echtgenoot verklaarde immers zelf dat hij soms werd tegengehouden bij het in- en uitrijden van het kamp bij de controlepost van het Libanese leger waarbij zijn wagen werd doorzocht, is hij zelf nooit politiek actief geweest en beschrijft hij zichzelf als een neutraal iemand en heeft hij meerdere keren het voorstel om samen te werken resoluut geweigerd. Het is dan ook onduidelijk waarom de militieleden herhaaldelijk zouden blijven aandringen bij verzoeksters echtgenoot om samen te werken. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd, verwijzend naar de beslissing die werd genomen voor verzoeksters echtgenoot: *“Voorts is ook geenszins duidelijk waarom deze groepering(en) precies ù wilden rekruteren, u hieromtrent herhaaldelijk bleven lastigvallen én u zelfs wilden dwingen tot samenwerking. Zoals u zelf aanhaalde bent u een neutraal iemand, behoorde u tot geen enkele partij en was u altijd samen met uw gezin. U merkte tevens nog op dat u in de gaten werd gehouden (zie NPO, p. 21, 24 en 25), zodat logischerwijs kan verondersteld worden dat ook uw belagers al enig idee moeten gehad hebben van uw houding en uw eventuele loyaliteit, dan wel het gebrek eraan, ten aanzien van de islamitische groeperingen en hun activiteiten. Bovendien gaf u reeds de eerste keer dat u werd aangesproken en om uw hulp werd gevraagd, uitdrukkelijk te kennen dat u geen interesse had. Ook de overige keren dat u werd aangesproken, weigerde u telkens direct en zonder enige aarzeling. Op geen enkel moment blijkt u hun voorstel ook maar enigszins te hebben overwogen. Waarom een islamitische groepering zo halsstarrig zou blijven volhouden en aandringen op een samenwerking met iemand, van wie ze vermoedelijk al bij aanvang moeten geweten hebben dat zijn interesses niet bij hen en hun activiteiten lagen – ze hielden u immers in de gaten en u was een neutraal iemand zonder enige connectie (zie supra)*

-, dan toch minstens zekerheid hadden omtrent uw desinteresse na jullie eerste gesprek, is geenszins duidelijk. Dat ze in u toch een geschikte kandidaat zouden gezien hebben voor hun smokkelpraktijken, mag bovendien eens te meer verbazen. Zo stelde u dat ook u, als taxichauffeur, bij het buiten- en binnenrijden van het kamp soms werd gestopt bij de controlepost van het Libanese leger waarbij dan uzelf, uw voertuig, uw passagiers en hun bagage konden worden gecontroleerd (zie NPO, p. 5). Opnieuw kan verondersteld worden dat uw belagers ook hiervan op de hoogte moeten geweest zijn als ze u, zoals u beweert, in de gaten hielden. Hiermee rekening houdende valt geenszins te begrijpen waarom ze dan perse met u wilden samenwerken. De kans dat de personen, dan wel de goederen, die ze via u wilden smokkelen aldus zouden worden ontdekt, was immers geenszins onbestaande. U hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat ze misschien hun eigen manieren hebben om wapens en verdachte personen te smokkelen, misschien via valse papieren (zie NPO, p. 5). Opnieuw houdt het dan geen steek dat ze u kost wat kost zouden hebben willen rekruteren.” Door louter te verwijzen naar het profiel van verzoeksters echtgenoot als taxichauffeur in het vluchtelingenkamp, weerlegt verzoekster de pertinente vaststellingen dat hijzelf geen enkele loyaleiteit had ten aanzien van dergelijke groeperingen, niet politiek actief was en bij de controlepost van het Libanese leger ook als taxichauffeur soms werd tegengehouden en gecontroleerd, zodat in de praktijk in de door verzoeksters echtgenoot geschetste omstandigheden, zelfs zijn profiel als taxichauffeur minder interessant was dan op het eerste gezicht lijkt.

Verder is ook de handelswijze van verzoeksters echtgenoot en zijn reacties op de beweerde benadering door leden van een gewapende groepering moeilijk te rijmen met dat van een persoon die daadwerkelijk door aanhangers van een extremistische militie werd onder druk gezet en bedreigd om met hen samen te werken. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: “Ook uw gedrag en manier van reageren op dit alles mag verbazen en bovendien spreekt u zichzelf hier tegen. Zo verklaarde u dat u pas nadat u de vierde keer werd gevraagd om samen te werken veiligheidsmaatregelen trof voor uzelf. Voordien nam u het allemaal niet serieus, maar na de vierde confrontatie wist u het wel, zo stelde u (zie NPO, p. 23). Dit strookt evenwel niet met het feit dat u dan wel reeds nadat u de derde keer werd aangesproken bij het Volkscomité zou zijn langsgegaan om bescherming te vragen (zie NPO, p. 28). Waarom u bescherming zou vragen voor iets wat u niet ernstig nam, is niet duidelijk. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat de veiligheidsmaatregelen die u uiteindelijk zou genomen hebben beperkt bleven tot het aanpassen van uw werkuren, i.c. u ging enkel nog overdag werken (zie NPO, p. 23). Hoe dit u zou kunnen behoeden voor eventuele represailles is geenszins duidelijk, temeer daar u zelf het voorbeeld aanhaalde van een taxichauffeur die overdag werd neergeschoten én rekening hield met de mogelijkheid dat u ook zelf zou worden doodgeschoten (zie supra). U bleef zich immers overdag in het openbaar vertonen, zette uw werkzaamheden verder én bleef gewoon op hetzelfde adres wonen, dit tot uw vertrek uit het kamp. Nochtans verklaarde u dat de leden van de groeperingen iedereen kennen in het kamp en weten waar iedereen woont (zie NPO, p. 11). Dat u bovendien ook enkel voor uzelf veiligheidsmaatregelen trof, doch niet voor uw gezinsleden – uw kinderen bleven gewoon verder naar school gaan (zie NPO, p. 26) – mag ook ten zeerste verbazen. Blijkt bovendien dat u uw gezinsleden pas inlichtte over uw problemen en aanraade voorzichtig te zijn nadat u een vierde keer door de islamitische groeperingen werd benaderd (zie NPO, p. 23), dit terwijl uzelf reeds na het derde gesprek bescherming ging vragen bij het Volkscomité (zie supra). Ook dit betreft een weinig consequente reactie ingeval van een waarachtig relaas. Het geheel van bovenstaande zet uw geloofwaardigheid duidelijk op de helling. De waarachtigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald door uw verdere gedragingen. Zo bracht u eind april 2018 uw zoon A. weg uit het kamp en u bracht hem onder in de woning van uw overleden schoonzus in Besariya. Uw zoon zou voordien ontvoerd zijn toen hij boodschappen ging doen en werd gedurende een aantal uren vastgehouden. Toen hij vrijgelaten werd besepte u dat dit een extra bedreiging was naar u toe omdat u bleef weigeren om samen te werken (zie NPO p. 3, 13 en 20). Ondanks dat u zelf aanhaalde dat de ontvoering een extra bedreiging naar u toe was, keerde u zelf terug naar het kamp waar u vervolgens nog een week bleef wonen met uw echtgenote en overige kinderen (zie NPO p. 20). Dit kan in het geheel niet worden begrepen, zeker daar u ook verklaarde dat de groeperingen iedereen weten wonen (zie supra). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u zich, samen met uw gezin – zij waren immers ook een potentieel doelwit – zo snel mogelijk in veiligheid zou hebben proberen brengen. Dit zeker gezien u hiertoe een mogelijkheid had buiten het kamp bij familie van uw echtgenote, i.c. haar nichtjes in Besariya en haar moeder en drie broers in Sarafand (zie NPO, p. 10 en 13). Waarom u niet ook direct met uw overige gezinsleden het kamp verliet, kan u geenszins verduidelijken (zie NPO, p. 27). Dat u ook buiten het kamp niet veilig zou zijn – de groeperingen hebben kennissen en contacten buiten het kamp, ze pleegden ook moorden buiten het kamp (zie NPO, p. 21, 24 en 27) – toont u geenszins aan. Meer nog, uw gedrag buiten het kamp druist regelrecht in tegen deze bewering. Immers, indien u daadwerkelijk de mening bent toegedaan dat u ook buiten het kamp niet veilig was, kan vooreerst de vraag gesteld worden waarom u dan nog 3 maanden wachtte alvorens Libanon te verlaten. Dat u daarenboven in die periode ook nog soms als taxichauffeur, dit met uw eigen auto die

bijgevolg gekend was bij de groeperingen, werkte én er geen graten in zag dat uw dochter vanuit Besariya nog af en toe alleen naar de universiteit ging met de bus, kan helemaal niet worden begrepen (zie NPO, 4, 5 en 8). Dat uw dochter maar af en toe naar de universiteit ging en ook u maar af en toe werkte, kan hier geen ander licht op werpen. Gezien de waarachtigheid van de problemen die u zou hebben gekend met islamitische groeperingen die u wilden rekruteren, niet kan overtuigen, kan overigens evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn, i.c. de ontvoering van uw zoon A. en het feit dat u wordt beschuldigd van samenwerking met de Libanese autoriteiten en dit omwille van uw aanhoudende weigering tot samenwerking.” De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en met name de verklaringen van verzoeksters echtgenoot en haar zoon A., die zijn toegevoegd aan het administratief dossier. Door louter te stellen dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk stappen ondernam om zichzelf en zijn familieleden te beschermen door eerst naar het Popular Committee te stappen, zijn werkuren aan te passen en zijn familieleden opdroeg voorzichtig te zijn en A. onder te brengen op een schuiladres waar verzoekster, verzoeksters echtgenoot en de overige kinderen zich een week later ook naartoe begaven, weerlegt verzoekster geenszins de pertinente vaststelling dat verzoeksters echtgenoot verklaarde de bedreigingen pas na de vierde confrontatie serieus te nemen maar al na de derde confrontatie naar het Popular Committee stapte, dat de veiligheidsmaatregelen zich beperkten tot het overdag werken en geenszins duidelijk is hoe dit verzoeksters echtgenoot zou kunnen behoeden voor eventuele represailles, te meer hij het voorbeeld aanhaalde van een taxichauffeur die overdag werd doodgeschoten, hij zijn gezinsleden pas inlichtte en aanraade voorzichtig te zijn na de vierde confrontatie, terwijl hijzelf na de derde confrontatie bescherming ging vragen bij het Volkscomité wat een weinig consequente houding is in geval van een waarachtig relaas, en verzoeksters echtgenoot zelf naar het kamp terugkeerde nadat hij hun zoon A. buiten het kamp had gebracht na diens ontvoering, terwijl hij zelf aanhaalde dat dit een extra bedreiging was voor hem.

Waar verzoekster nog stelt dat verzoeksters echtgenoot, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, het helemaal niet zo breed had en het noodzakelijk was dat hij aan het werk bleef en daardoor het beste van de situatie trachtte te maken, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet kan blijken dat hierin gesuggereerd zou worden dat verzoeksters echtgenoot voldoende financiële middelen zou gehad hebben. Verzoekster gaat er aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gewezen dat op het feit dat hij en de rest van zijn gezin nog drie maanden buiten het kamp in Libanon verbleef en soms nog met zijn zelfde taxi werkte en dat de waarachtigheid van het relaas door deze vaststellingen verder wordt onderuit gehaald, waarbij erop gewezen wordt dat verzoeksters echtgenoot verklaarde dat het ook buiten het kamp voor hem onveilig was. In het verzoekschrift wordt geen enkel concreet element aangebracht dat een ander licht zou kunnen werpen op deze analyse. Dat de familie het niet breed had en dat verzoeksters ex-echtgenoot nog moest werken gedurende die periode om financiële redenen, geeft aan dat verzoeksters echtgenoot in die periode wel degelijk in de openbaarheid trad en zichtbaar was voor zijn belagers. Verzoeksters echtgenoot, noch verzoekster hebben evenwel gewag gemaakt van enige problemen die zij gedurende die periode dat zij buiten het kamp maar nog steeds in Libanon verbleven, zouden gehad hebben. Dit is een verdere en ernstige indicatie van de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoeksters echtgenoot met de leden van de militie, en ondermijnt minstens de ernst van de voorgehouden druk en bedreigingen om met hen samen te werken.

Indien de militieleden daadwerkelijk verzoeksters echtgenoot hadden willen inzetten voor hun eigen doeleinden, dan wel wilden straffen voor zijn weigering om dit te doen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij ook na hun vertrek uit het kamp pogingen daartoe zouden hebben ondernomen.

Aangaande het document van het Volkscomité wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd *“Dat u een document voorlegde van het Volkscomité waarin de problemen die u in Ain el Helwe zou gekend hebben worden bevestigd, kan hier geen ander licht op werpen”* en *“De authenticiteit van het voorgelegde document kan voorts eens te meer in vraag worden gesteld gezien de manier waarop u het document zou verkregen hebben. U zou uw zus F. gevraagd hebben bij het Volkscomité langs te gaan om een bewijs van uw problemen te vragen. U had dit nodig omdat u hiernaar werd gevraagd tijdens uw interview bij de DVZ. U stelde hier wel dat het Volkscomité reeds op de hoogte was van uw problemen, gelet op het feit dat u twee keer bij hen langsging toen u nog in Libanon woonde. U kreeg geen documenten toen u die twee keer langsging daar u dit toen niet nodig had (zie NPO, p. 14 en 15). Dit betreffen echter loutere beweringen van uw kant. Er dient dan ook te worden besloten dat het voorgelegde document louter op basis van uw zus haar verklaringen werd opgesteld. Gezien het gesolliciteerde karakter kan hieraan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Het is bovendien opmerkelijk dat in het document op geen enkele manier wordt verwezen naar uw twee voorgaande bezoeken bij hen. Evenmin wordt in het document verduidelijkt welke problemen u juist zou gekend hebben noch wordt melding gemaakt van de ontvoering van uw zoon. Dit is des te opmerkelijker gezien u verklaarde dat u op*

de dag dat A. verdween een tweede keer bij hen langsging (zie NPO, p. 15).” De loutere vaststelling dat het document een kopie betreft, volstaat niet om er geen bewijswaarde aan te hechten. In casu wordt evenwel terecht gewezen op het gesolliciteerde karakter van het document en het gegeven dat in het document niet verduidelijkt wordt welke problemen verzoeksters echtgenoot zou gehad hebben en evenmin de ontvoering van hun zoon A. vermeldt. Dit volstaat om te besluiten dat het voorgelegde document geen ander licht kan werpen op de bovenstaande analyse. Verzoeksters betoog dat de commissaris-generaal hiermee het volkscomité van schriftvervalsing zou beschuldiging kan niet tot een ander besluit leiden en is bijgevolg niet dienstig.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing ongemoeid gelaten waar zij op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de opmerkingen die op 25 januari 2021 door verzoeksters advocate werden gemaakt over de persoonlijke onderhouden van verzoeksters echtgenoot en verzoekster: *“Op 25 januari 2021 bezorgde u, via uw raadvrouw, het CGVS een aantal opmerkingen. Ook hier kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent in hoofde van uw echtgenoot in zijn beslissing werd aangehaald : “In casu werd in uw hoofde aangehaald dat u het gevoel hebt niet duidelijk te hebben kunnen uitleggen tijdens het gehoor waarom precies u gekozen werd om met de islamisten samen te werken. U herhaalt hier echter nogmaals hetgeen u tijdens uw gehoor aanhaalde, i.c. dat u een taxichauffeur was, nooit problemen kende en een neutraal iemand bent. Dit kan echter totaal geen ander licht werpen op hetgeen dienaangaande hierboven werd aangehaald (zie supra). U wenst ook te verduidelijken waarom u tijdens uw interview bij de DVZ de naam ‘B. B.’ niet noemde terwijl u dit wel deed tijdens het gehoor bij het CGVS. Het was voor u altijd al duidelijk dat B. B. achter de problemen zit. Er zijn echter verschillende groeperingen, allen onder het leiderschap van B. B., maar welke groepering u precies viseerde, weet u niet. Het was uiteindelijk makkelijker om dan de naam B. B. te noemen omdat dit iets voor de interviewer betekende, dan te blijven toegeven dat u het niet weet. U komt hier echter niet verder dan het uiten van een loutere post-factum verklaring. Zoals hierboven reeds aangebracht is het toch opmerkelijk dat u noch A. bij de DVZ deze naam noemden, terwijl jullie beiden tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS direct deze naam aanhaalden. Uw stelling dat u deze naam dan maar noemde omdat dit iets voor de interviewer betekende, houdt dan ook geen steek. Indien u daadwerkelijk enkel en alleen omwille van de interviewer deze naam noemde, kan immers niet worden ingezien waarom u dit dan niet ook zo aanhaalde bij de DVZ. Anderzijds zou dan eerder verwacht worden dat u, weerom in de veronderstelling dat u die naam dan inderdaad omwille van de interviewer noemde, deze dan bij het CGVS ook niet direct zou genoemd hebben, doch pas wanneer u hier herhaaldelijk zou naar zijn gevraagd (NPO, p. 10)” en “Waar in de later toegevoegde opmerkingen nog werd gewezen op het feit dat uw echtgenoot en kinderen UNRWA Palestijnen zijn en UNRWA bijstand kregen in Libanon, dient nogmaals te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenoot en kinderen door RvV werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus en dit omdat UNRWA actueel niet in staat is haar opdracht te vervullen. Uzelf ben geen UNRWA Palestijnse maar een Libanees staatsburger. Zoals reeds aangehaald is de situatie waar UNRWA actueel mee kampt in uw hoofde dan ook niet relevant. Tot slot oordeelde de Commissaris-generaal dat u over een netwerk beschikt buiten het vluchtelingenkamp waar u woonde, u voor uw vertrek uit Libanon reeds beroep kon doen op dit netwerk en u bij hen kon vestigen én voor het overige geen elementen aanbracht waaruit kan blijken dat u, ingeval van een terugkeer naar Libanon, niet opnieuw de mogelijkheid zou hebben beroep te doen op uw familiaal netwerk en u buiten het kamp te vestigen. U brengt thans ook geen elementen aan die hier op heden een ander licht op kunnen werpen. Wat uw eigen gehoor betreft, merkte u via uw advocaat verder op dat u inderdaad een nieuw paspoort liet maken daar uw oude niet meer geldig was. Uw advocate opperde deze mogelijkheid reeds tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie NPO, p. 9). Dat dit nu effectief het geval was, toont u echter niet in concreto aan. Hoe jullie hieromtrent nu bovendien zekerheid zouden hebben, is ook geenszins duidelijk. Bovendien kan dit niet verklaren dat u aanvankelijk ontkende reeds eerder een paspoort te hebben gehad en later stelde het u niet meer te herinneren. Verder merkte u op dat jullie voor jullie reis in euro’s betaalden maar zo gewoon zijn om in dollars te betalen dat u verward was. Deze opmerking voegt niets wezenlijks toe aan uw relaas. Tot slot haalt u aan niet meer precies te weten wanneer uw echtgenoot u vertelde over de bedreigingen, bij het begin van de vierde maand dan wel op het einde van de derde maand. U merkt nog op dat uw man u voorheen heel weinig details vertelde. Dat is immers de traditie bij jullie dat de man weinig aan de vrouw vertelt. Ook dit wijzigt niets aan voorgaande. Op geen enkele moment tijdens het gehoor noch in bovenstaande werd aangehaald dat u niet duidelijk kon preciseren wanneer uw echtgenoot u over de bedreigingen vertelde. Wel werd er op gewezen dat het hoogst merkwaardig is dat uw echtgenoot u niet direct zou hebben ingelicht over de bedreigingen, zeker gezien hij wel al voor zichzelf veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben en bescherming ging vragen bij het Volkscomité (zie supra). Dat het bij jullie de traditie is dat een man zijn vrouw niet alles vertelt over zulke zaken, wat overigens een loutere bewering betreft, kan ook niet volstaan. Bovendien mag het verbazen dat u en uw echtgenoot, tegen de tradities in, uw dochters lieten studeren, niet wensten uit te huwelijken op jonge leeftijd en hen de vrijheid gaven zich te kleden zoals ze*

wilden, maar dat uw echtgenoot dan wel de tradities zou volgen en u niet direct zou inlichten over de bedreigingen die hij kreeg en de gevaren die hij, mogelijks ook jullie, konden lopen.” De Raad kan slechts vaststellen dat deze motieven correct zijn en dat in het verzoekschrift deze vaststellingen inzake de bijgebrachte opmerkingen geen enkele poging wordt ondernomen om deze te weerleggen.

Hieruit volgt ook dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

Bovenstaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoeksters echtgenoot met de leden van de militie in het kamp Ain El Helwe, waarop ook verzoekster zich beroept. De Raad beschouwt de overwegingen met betrekking tot de manier waarop verzoeksters echtgenoot zou zijn benaderd en het paspoort van verzoeksters echtgenoot als overvloedige motieven in de bestreden beslissing zodat verzoeksters betoog in het verzoekschrift hieromtrent niet tot een ander besluit kan leiden en evenmin dienstig is.

6.3.2. Verzoekster beroept zich bij de indiening van haar beschermingsverzoek ook op de problemen die zij zou gekend hebben toen zij in Ain El Helwe ging wonen in 1996 omwille van haar levensstijl, westerse kleding en het feit dat zij geen hoofddoek droeg; de vrees dat haar dochters dezelfde problemen zullen krijgen in geval van terugkeer en problemen met haar schoonfamilie.

Met betrekking tot verzoeksters vrees dat haar dochters vervolging zouden riskeren in geval van terugkeer naar Libanon, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat deze dochters ondertussen als vluchteling zijn erkend in België op grond van de UNWRA-registratie, zodat dit niet langer relevant is en verzoekster verder ook niet aantoont hoe dit voor haarzelf in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou kunnen resulteren.

Wat betreft verzoeksters verklaringen over de problemen die zij had toen zij in Ain El Helwe ging wonen na haar huwelijk, met name dat zij door andere vrouwen werd aangesproken over haar levensstijl en westerse kledij en het feit dat zij geen hoofddoek droeg, stelt de Raad vast dat zij dit vooral situeert in de periode dat zij naar het vluchtelingenkamp verhuisde. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing woonde verzoekster 22 jaar in Ain El Helwe met haar gezin en verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat “*ik kwam naar hier omwille van de problemen van mijn gezin*” (notities PO, p. 12). Hieruit blijkt dat de problemen waarmee haar echtgenoot en zoon A. werden geconfronteerd, en die om de hierboven uiteengezette redenen ongeloofwaardig zijn bevonden door de commissaris-generaal en de Raad, de aanleiding vormden voor haar vertrek uit Ain El Helwe en uiteindelijk Libanon, en niet verzoeksters levensstijl waarop zij aanvankelijk in het vluchtelingenkamp werd aangesproken. Bovendien blijkt ook uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster daarop eveneens een hoofddoek begon te dragen en de Raad stelt vast dat zij ook terechtzitting een hoofddoek draagt. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij geen gewag maakt van andere problemen voortvloeiend uit haar levensstijl dan de opmerkingen die zij in het begin kreeg van andere vrouwen in het vluchtelingenkamp. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar andere “*levensstijl*” bij aanvang van haar verblijf in het vluchtelingenkamp, het slachtoffer is geworden van daden van vervolging of ernstige schade in de periode van 22 jaar dat zij er woonde. Verzoekster brengt verder ook geen concrete elementen of landeninformatie aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij actueel vervolging riskeert omwille van haar levensstijl in de plaats buiten het vluchtelingenkamp, waar zij nog drie maanden verblijf zonder dat zich nog problemen hebben voorgedaan, alvorens naar België te komen. Daargelaten de vraag of haar levensstijl kan worden beschouwd als een politieke of religieuze overtuiging (zie onder meer HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) , 21 september 2023; HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018), stelt de Raad vast dat op basis van de beschikbare landeninformatie niet kan worden besloten dat haar een politieke of religieuze overtuiging zou worden toegedicht die als afwijkend zou worden beschouwd door actoren in Libanon. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij een actuele vrees voor vervolging heeft in Libanon omwille van haar actuele levensstijl.

Ook wat betreft verzoeksters problemen met haar schoonfamilie stelt de Raad vast dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging voor verzoekster kan worden afgeleid. In zoverre verzoekster verklaart dat haar schoonbroer zich bemoeide met het leven van haar dochter en de wijze waarop zij werd opgevoed, stelt de Raad vast dat dit op basis van haar verklaringen nooit verder ging dan discussies en dat het aanzien van haar schoonbroer binnen de familie verzoekster en haar echtgenoot niet belette om

hun dochter S. verder te laten te studeren en deze dochter nooit een hoofddoek droeg. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Wat de problemen met uw schoonfamilie betreft, moet voorts worden vastgesteld dat, behalve dat uw schoonbroer B., hierin gesteund door uw schoonzus D., zich bemoeide met het leven van uw dochter en de manier waar u haar opvoedde, uit niets blijkt dat dit ooit verderging dan u mondeling te proberen overtuigen haar uit te huwelijken en haar studies stop te zetten. U repliceerde hen echter dat dit bij jullie, Libanezen, niet het geval is. U moedigde haar daarentegen aan (zie NPO, p. 16). Ook al merkte u nog op dat u uw schoonbroer niet altijd van antwoord durfde dienen, hij had aanzien binnen de familie en u had schrik (zie NPO, p. 16), uit niets blijkt dat de ‘problemen’ met uw schoonfamilie ooit verder reikten dat verbale discussies. S. bleef haar universitaire studies verderzetten tot jullie vertrek uit Libanon – ook in de periode dat jullie buiten het kamp woonden ging ze nog naar de universiteit, ze droeg nooit een hoofddoek en concrete stappen in de richting van een huwelijk voor S., dan wel uw andere dochters, werden nooit gezet. Dat er binnen de familie mogelijks verdeeldheid bestond en uw schoonbroer en schoonzus niet akkoord waren met de manier waarop u uw dochter(s) opvoedde, kan nog worden aangenomen. Blijkt echter dat u en uw echtgenoot dienaangaande jullie visie en ‘vrije manier van opvoeden’ konden aanhouden. Ook uw dochter S. bevestigde uitdrukkelijk dat jullie haar toelieten om te dragen wat ze wilde, om buiten het vluchtelingenkamp naar de universiteit te gaan of met haar zussen naar het strand te gaan (zie NPO S., p. 26). Blijkt overigens ook dat uw dochter, ondanks mogelijke meningsverschillen met uw familieleden, wel nog gewoon op haar eigen manier kon deelnemen aan het familieleven. Uw dochter S. legde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming immers een foto, genomen tijdens het verlovingsfeestje van een nichtje langs uw echtgenoot zijn kant van de familie, neer waarop ze te zien is in een kleedje met open rug. Verder legde ze ook een foto, genomen in de achtertuin van uw schoonzus, voor waarop ze te zien is in een jeansbroek (zie foto’s toegevoegd aan administratief dossier).”* De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat deze motieven geheel ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift. De Raad herhaalt dat ondertussen verzoeksters dochter ondertussen allemaal zijn erkend als vluchteling in België op basis van UNWRA-registratie, zodat een terugkeer van haar dochters niet aan de orde is en de vrees voor vervolging van verzoeksters dochters door schoonfamilie niet langer relevant is. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster actueel vervolging riskeert omwille van de wijze waarop zij haar dochters destijds heeft opgevoegd en de manier waarop deze laatsten zich ontwikkelden en gedroegen in Libanon.

Het geheel van verzoeksters verklaringen en deze van haar familieleden in acht genomen en gelezen samen met de door haar neergelegde documenten en in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt noch omwille van de ongeloofwaardig bevonden problemen die haar echtgenoot zou hebben gehad in Ain El Helwe, noch omwille van haar levensstijl of die van haar dochters in Libanon. De vraag of er een intern beschermingsalternatief binnen het land van herkomst van verzoekster bestaat, stelt zich *in casu* in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet.

Wel stelt de Raad vast dat verzoekster en haar gezin gedurende drie maanden buiten Ain El Helwe woonden in Libanon in het huis van haar overleden zus in Besariya en dat verzoekster verklaarde dat ook haar drie broers en moeder op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud in Libanon buiten de Palestijnse vluchtelingenkampen wonen. Zoals hierna verder besproken blijkt niet dat de situatie van verzoeksters familieleden die zich nog in Libanon bevinden, heden gewijzigd is. Verzoekster brengt verder geen enkel concreet element aan op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij louter omwille van haar Libanese nationaliteit of haar familiale band met in België erkende Palestijnse vluchtelingen op grond van hun UNRWA-registratie vervolging in Libanon riskeert. Dit kan evenmin blijken uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier.

Hierboven werd ook reeds gewezen op het gegeven dat verzoeksters echtgenoot en haar kinderen ondertussen de vluchtelingenstatus hebben verkregen in België. In zoverre verzoekster in aanmerking komt voor een verblijfvergunning op grond van haar verwantschap met in België erkende en verblijvende vluchtelingen, dient zij de daarvoor in de Vreemdelingenwet voorziene procedure aan te wenden. De Raad is het kader van de huidige beroepsprocedure tegen de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet bevoegd zich uit te spreken over verzoeksters recht op gezinshereniging.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten voor haar vertrek uit Libanon niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en zij verder ook niet aannemelijk maakt dat zij vervolging riskeert in haar land van herkomst omwille van de levensstijl die zij zich aanvankelijk aanmat in Ain El Helwa of omwille van het gegeven dat haar gezinsleden de vluchtelingenstatus hebben verkregen op grond van de vaststelling dat UNWRA met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Waar in het verzoekschrift nog wordt verwezen naar de financiële problemen waarmee UNRWA kampt en wordt gesteld dat het allesbehalve zeker is dat UNWRA erin zal slagen om ook in de toekomst minimale bijstand te verlenen, herhaalt de Raad dat verzoekster de Libanese nationaliteit bezit en niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt, zodat dit betoog niet dienstig is. Verder werd hierboven ook reeds gewezen op het gegeven dat verzoekster voor haar komst naar België gedurende drie maanden buiten het kamp in Libanon verbleef en dat ook haar familieleden in Libanon, die evenmin onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag vallen, niet in één van de Palestijnse vluchtelingenkampen verblijven, zodat er geen elementen voorhanden zijn op basis waarvan kan worden besloten dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Libanon geen andere keuze zou hebben dan zich opnieuw naar Ain EL Helwe te begeven.

Waar verzoekster ter terechtzitting nog verwijst naar de psychologische problemen waarmee zij zou kampen zonder dit verder concreet toe te lichten, kan de Raad slechts vaststellen dat zij geen enkel recent document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel met ernstige psychologische problemen kampt. Wel stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoekster mogelijk met psychische problemen kampt *“vooralsnog niet betwist [wordt]”*, maar dat volgende beoordeling wordt gemaakt van het medisch attest met betrekking tot verzoekster dat haar advocaat overmaakte: *“Aangaande het medisch attest dat uw advocaat overmaakte, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het hier om een louter getypt, niet ondertekend noch van enige officiële hoofding voorzien, document gaat. Uw advocate gaf aan dat de psychologe in kwestie nog een ondertekend document zou overmaken. Echter, tot op heden mocht het CGVS geen enkel bijkomend document dienaangaande ontvangen. Bovendien, en dit in tegenstelling tot wat uw advocate opmerkte, is niet aangetoond dat de arts in kwestie, i.c. Dr. L. T., psychologe is. Dat in het voorgelegde attest staat aangegeven als ‘Médecine intégrative - Psychothérapie’ kan, gezien bovenstaande vaststellingen, niet zonder meer worden weerhouden. Bovendien kan uit beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het dossier werd toegevoegd, enkel worden afgeleid dat Dr. L. T. een ‘kinesiste’ is. Het voorgelegde attest geeft tot slot een loutere opsomming van de klachten die u zou hebben. Dat u onder meer kampt met fysieke klachten aan uw armen en benen kan objectief worden vastgesteld. Op welke manier deze arts uw psychische klachten kon / kan vaststellen wordt evenwel op geen enkele manier verduidelijkt”*. De Raad stelt vast dat geen enkel verweer wordt gevoerd in het verzoekschrift tegen deze motieven van de bestreden beslissing die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en overgenomen worden door de Raad. Verzoekster maakt verder op geen enkele wijze duidelijk hoe en op welke wijze haar psychologische problemen, beoordeeld in het licht van de huidige situatie in Libanon zou kunnen beschouwd worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster meent dat zij op basis van haar psychologische problemen verblijfsrecht heeft in België, dient zij de daarvoor voorziene procedure in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Libanon zou hebben gekend.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

In het arrest Elgafaji heeft het Hof van Justitie verder een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: - de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 39).

Het criterium dat het aantal slachtoffers dat reeds is vastgesteld een bepaalde drempel bereikt ten opzichte van de gehele bevolking in het betrokken gebied kan volgens het Hof stellig relevant zijn om uit te maken of er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 31), maar dit kan anderzijds niet het enige criterium zijn. Met name het ontbreken van een dergelijke vaststelling kan op zich niet volstaan om het risico van een dergelijke bedreiging in de zin van deze bepaling systematisch en onder alle omstandigheden uit te sluiten (pt. 33). Verder oordeelde het Hof dat het begrip *“ernstige en individuele bedreiging”* tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd en dat alle relevante omstandigheden van het concrete geval, met name die welke de situatie in het land van herkomst van de verzoeker kenmerken, globaal in aanmerking moeten worden genomen (pt. 39 en 40).

Daarbij kan volgens het Hof ook rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten, de duur van het conflict, de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 43, zie ook HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, pt. 40).

Hieruit volgt dat artikel 15 van richtlijn 2011/95 aldus moet worden uitgelegd dat zowel de omstandigheden die verband houden met de algemene situatie in het land van herkomst, met name het algemene niveau van geweld en onveiligheid in dat land, als die welke verband houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, elementen kunnen vormen die relevant zijn voor de beoordeling van elk verzoek om subsidiaire bescherming door de bevoegde nationale autoriteit, ongeacht welk specifiek soort ernstige schade in de zin van dat artikel 15 wordt beoordeeld. De bevoegde autoriteit moet rekening kunnen houden met andere elementen betreffende de individuele status en persoonlijke situatie van de verzoeker dan de enkele omstandigheid dat hij afkomstig is uit een gebied van een bepaald land waar zich *“the most extreme cases of general violence”* voordoen in de zin van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008, N.A. tegen Verenigd Koninkrijk (HvJ, 9 november 2023, C-125/22, X, Y, *hun zes minderjarige kinderen tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, pt. 43 en 69).

In de bestreden beslissingen maakte de commissaris-generaal op basis van de COI Focus. Libanon. Veiligheidssituatie van 9 mei 2023 volgende evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet: *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 9 mei 2023, beschikbaar op*

<https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus libanon de veiligheidssituatie 20230509.pdf](#) of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat de politieke polarisatie en sektarische spanningen hoog blijven. De Libanese burgeroorlog uit de jaren '80 en '90, is evenwel nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen wat maakt dat verschillende politieke leiders geneigd bleken om bij oplopende spanningen tot kalmte op te roepen. De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2022 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden vrijdeld. Tijdens de verslagperiode was opnieuw slechts een fractie van het geweld gericht tegen burgers. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met 2021, betrof het gerapporteerd geweld over het algemeen kleinschalige incidenten verspreid over Libanon. Het aantal hierbij geregistreerde (burger)doden was vergelijkbaar met de voorgaande jaren, en bleef beperkt. Het merendeel van de slachtoffers viel te betreuren in gevechten tussen strijdende partijen. In 2022 werd een stijging van het politiek gemotiveerd geweld in Libanon vastgesteld. Het aantal incidenten, met name geweld door sektarische benden en gewapende confrontaties tussen dergelijke bendes, nam vooral in de eerste helft van 2022 toe. Spanningen over de parlementsverkiezingen en geschillen tussen clans in de verslechterde socio-economische situatie droegen hiertoe bij. Tijdens de verkiezingen van mei 2022 steeg het aantal gevallen van sektarisch geweld explosief, met op de dag van de verkiezingen (15 mei 2022) het hoogst aantal op één dag geregistreerde gevallen. In het hele land werden gevechten waargenomen. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. En terwijl het politiek geweld tijdens de verslagperiode toenam, was er sprake van een significante daling van het aantal demonstraties ten opzichte van 2020-2021. De protesten die in 2022 plaatsvonden gingen bovendien over het algemeen met weinig geweld gepaard. In sommige gevallen waren er botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Er vielen bij de demonstraties die tijdens de verslagperiode plaatsvonden geen doden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het merendeel van het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof crimineel en sektarisch geweld, waarbij het woord 'doden en gewonden vielen' (hoofdzakelijk criminelen en militairen). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans of sektarische groepen betrokken zijn, sinds 2020 sterk steeg en dat deze trend zich in 2022 en begin 2023 voortzet. Het meeste clangeweld vond plaats in het gouvernement Baalbek-Hermel, een bolwerk van Hezbollah waar verschillende sjiiitische clans wonen die de facto milities vormen. Het aantal burgerdoden bij dit geweld is beperkt. In Zuid-Libanon vond in april 2023 een grootschalige Israëlische luchtaanval plaats. Deze aanval volgde op raketaanvallen van Israël die vermoedelijk werden uitgevoerd door Hamas in Zuid-Libanon. Er vielen geen slachtoffers en het geweld escaleerde niet. Voor het overige was er slechts sprake van kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd.

Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht. In de Palestijnse kampen bleef de veiligheidssituatie tijdens de verslagperiode relatief stabiel. In Ain alHilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In 2022 en begin 2023 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende fracties. De meeste hielden verband met persoonlijk geschillen, maar sommige incidenten kwamen voort uit rivaliteit tussen facties en geschillen tussen criminele bendes. Het aantal te betreuren slachtoffers bij deze incidenten bleef evenwel beperkt. Nagenoeg de helft van de slachtoffers viel in Ayn al-Helwe, alwaar het nagenoeg allemaal leden van Fatah en/of de Palestinian National Security Forces PNSF betroffen. Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt."

De informatie over de veiligheidssituatie in Libanon werd door de commissaris-generaal geactualiseerd door middel van een aanvullende nota, waarbij de in punt 3.1. van dit arrest genoemde bronnen werden

bijgebracht. Ook verzoekers brachten recente persartikelen bij, vermeld in punt 3.2. van dit arrest, over de veiligheidssituatie in Libanon in het licht van de opgelopen spanningen tussen Israël en Libanon.

Uit deze door beide partijen bijgebrachte recente landeninformatie blijkt dat sinds de escalatie van het geweld in de Gazastrook na de grootschalige en bloedige aanval van Palestijnse Hamas aanhangers op Israëlisch grondgebied er regelmatige beschietingen zijn tussen het Israëlische leger en Hezbollah milities in Libanon in het grensgebied tussen Israël en Libanon. Sporadische beschietingen tussen Israël en Hezbollah aan de grens tussen beide landen vonden ook voor de escalatie van het geweld in Gaza plaats. Na de vermelde aanval van Palestijnse Hamas aanhangers, bestoken Hezbollah militanten bijna dagelijks vanuit Libanon Israël met antiraketten en hebben Israëlische strijdkrachten artilleriebeschietingen en luchtaanvallen uitgevoerd. Volgens de Verenigde Naties zijn al bijna 20.000 Libanezen weggevlucht uit vrees voor toenemend geweld in de grensstreek. Volgens CNN-berichtgeving op 17 oktober 2023 bleven de gevechten tussen Israël en Hezbollah op dat ogenblik beperkt tot een gebied van ongeveer 4 kilometer aan beide kanten van de grens tussen Israël en Libanon. Een aantal dorpen dichtbij de grens in beide landen zijn geëvacueerd. Er wordt melding gemaakt van dodelijke slachtoffers als gevolg van Israëlische beschietingen op Libanees grondgebied. Hoewel Israël zegt Hezbollah doelwitten te viseren in Libanon als vergelding voor de Hezbollah beschietingen, zijn in Libanon ook burgerslachtoffers te betreuren, waaronder ook journalisten. In de berichtgeving is sprake van tenminste 88 doden in Libanon in de periode tussen het begin van de recente vijandelijkheden en midden november 2023, het merendeel Hezbollah strijders en strijders van Palestijnse groeperingen en 10 burgers (Narharnet, *“Border clashes intensify after relatively calm morning”*, 15 november 2023). Volgens het Beirut Urban Lab, een onderzoekscentrum aan de Amerikaanse Universiteit van Beiroet, heeft het Israëlische leger tussen 8 oktober 2023 en 10 november 2023 553 het Libanese grondgebied keer gebombardeerd. Het Libanese Ministerie van Volksgezondheid maakt ook melding van 328 gewonden, terwijl volgens IOM 26.232 personen verplaatst zijn binnen Libanon sinds het begin van het conflict (L'Orient-Le Jour, *“Israël a bombardé 553 fois le territoire libanais depuis le 8 octobre, selon Beirut Urban Lab”*, 16 november 2023). Volgens de geografische kaarten van Beirut Urban Lab, zijn in Libanon vooral de Libanese regio's Hasbaya, Marjayoun, Kham en de gecontesteerde regio van de boerderijen van Chebaa aan oostelijke grens geraakt door de Israëlische bombardementen. In de westelijke grensregio werden tot dan toe de plaatsen Alma el-Chaab, Yarine, Dhayra, Boustan, Marwahine, Ramiye, Aïta el-Chaab, alsook de dorpen ten zuiden en oosten van Bint Jbeil, met name Aïtaroun, Blida en Maïs el-Jabal. Ook plaatsen dieper in het Libanese grondgebied, met name de hoogvlakten van Jezzine en de omgeving van Tyr en Nabatiyé werden gevisieerd. Uit de interactieve kaart op de website van Beirut Urban Lab bijgebracht door de commissaris-generaal blijkt dat de deze gebieden op ongeveer 20 kilometer van de grens tussen Libanon en Israël liggen, hoewel ook een drietal plaatsen kort buiten deze perimeter werden geraakt. Hoewel volgens de berichtgeving vooral precisiebombardementen via drones worden gebruikt en gericht op Hezbollah doelwitten, vallen er niettemin burgerslachtoffers te betreuren.

In haar aanvullende nota stelt de commissaris generaal dat *“Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de spanningen aan de grens tussen Libanon en Israël gestaag zijn toegenomen sinds Palestijnse Hamas-militanten op 7 oktober vanuit Gaza een grootschalige aanval uitvoerden op Israël, zijn. Bijna elke dag hebben Hezbollah-militanten vanuit Libanon antitankraketten op Israël afgevuurd, waarop de Israëlische strijdkrachten gereageerd hebben met vergeldingsaanvallen in de vorm van artilleriebeschietingen en luchtaanvallen. Hoewel de gevechten grotendeels beperkt blijven tot het grensgebied en voornamelijk militaire installaties aan beide zijden treffen, voert de IDF sinds de laatste week van oktober ook dieper in Libanon luchtaanvallen uit, op ongeveer 20 kilometer van de grens. Niettegenstaande deze wederzijdse aanvallen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn, zijn er aan beide kanten ook burgerslachtoffers gevallen. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoekende partij, die afkomstig is van Sarafand; van 1996 tot mei 2018 in Ain Al Helwe woonde; en nadien tot haar vertrek gedurende twee maanden in Besariya verbleef, stuk voor stuk regio's die niet worden getroffen door de vijandelijkheden bij de Libanees-Israëlische grens, louter omwille van haar aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij loopt wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling”*.

Uit het voorgaande blijkt dat in Libanon actueel sprake is van een intensivering van beschietingen tussen Israël en Hezbollah in de Zuidelijke grensregio dat onder meer resulteert in Israëlische bombardementen van voornamelijk Hezbollah stellingen in Libanon maar waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren zijn en ook interne verplaatsingen plaatsvinden.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie en met name de COI Focus van 9 mei 2023 ook dat in de rest van Libanon een sterke stijging werd gerapporteerd van het aantal geweldsincidenten waarbij

clans of sektarische groepen betrokken zijn en dat deze trend zich heeft voortgezet in 2022 en 2023, dat het aantal burgerdoden daarbij beperkt is, en dat het meeste clangeweld daarbij plaatsvond in het gouvernement Baalbek-Hermel, een bolwerk van Hezbollah waar verschillende de facto sjiitische milities aanwezig zijn, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat conform de rechtspraak van het Hof van Justitie in Libanon, gelet op de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de recente intensivering van de Israëlische bombardementen in de Zuidelijke grensregio die gepaard gaat met een weliswaar beperkt aantal burgerslachtoffers en interne verplaatsing van burgers, en de sterke stijging van het aantal geweldsincidenten met burgerslachtoffers elders in Libanon waarbij clans en andere sektarische groepen betrokken zijn, sprake is van twee soorten gewapende conflicten in Libanon in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Hoewel het Hof van Justitie zich nog niet heeft uitgesproken over het begrip “*internationaal gewapend conflict*” kan, wat het gewapend conflict in de Zuidelijke grensregio betreft, geen abstractie gemaakt worden van de betrokkenheid van een buitenlandse mogendheid, met name Israël bij het willekeurig geweld als gevolg van het conflict met Hezbollah in Libanon en van de aanwezigheid van gewapende groeperingen. Verder stelt de Raad vast dat er heden als gevolg van deze beschietingen ook sprake is van een beperkte mate van willekeurig geweld. Dit is actueel evenwel beperkt tot de zuidelijke grensregio en binnen een gebied van ongeveer 20 kilometer van de Israëlisch-Libanese grens, met uitzondering van sporadische incidenten in een gebied en in twee steden die net buiten deze perimeter liggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster lang tijd verbleef in Ain El Helwe en gedurende twee maanden in Bessaryia, maar afkomstig is uit Sarafand, de daadwerkelijke bestemming in geval terugkeer, dat buiten voormeld gebied ligt en dat tot op heden niet is getroffen door Israëlische beschietingen in het kader van het recente conflict met Hezbollah als gevolg van de recente escalatie van het geweld in Gaza.

Wat betreft de sterke stijging van het aantal geweldsincidenten waarbij clans of sektarische groepen betrokken zijn elders in Libanon blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg hiervan en bijgevolg ook de mate van willekeurig geweld zeer beperkt is.

Gelet op het voorgaande blijkt dat er heden in verzoeksters regio van herkomst, Sarafand, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij als burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De mate van willekeurig geweld als gevolg van de stijging van het clan- en sektarische groepen gerelateerd geweld in verzoekers regio van herkomst, blijkt, zoals elders in Libanon, zeer laag te zijn zodat een hogere mate van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoekster, wanneer zij terugkeert naar Sarafand, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoekster brengt geen andere persoonlijke omstandigheden dan haar afkomst uit Sarafand aan. In zoverre verzoekster in haar aanvullende nota stelt dat zij vreest naar het kamp Ain El Helwe te moeten terugkeren werd hierboven er reeds op gewezen dat in het kader van de beoordeling van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet Sarafand, gelet op de aanwezigheid van naaste familieleden aldaar als bestemmingsregio's geldt en kan dit als dusdanig niet als een persoonlijke omstandigheid worden beschouwd. Met betrekking tot verzoeksters psychologische problemen kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierover hoger werd overwogen en vastgesteld dat verzoekster geen enkel document bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel met psychologische problemen kampt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat voor verzoekers niet aantonen dat voor hen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Libanon en Beiroet een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoekster zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van haar huwelijk met een in België erkende vluchteling, kan wenden tot de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat waar de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal ter terechtzitting doet gelden dat op het ogenblik van het sluiten van de debatten op 28 september 2023 er

nog geen sprake was van een escalatie van het geweld in Gaza, de Raad in zijn tussenarrest van 10 november 2023 heeft gewezen op het gegeven dat de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 25 september 2023 melding maakt van *“een grootschalige Israëlische luchtaanval in april 2023 waarbij evenwel geen slachtoffers vielen en het geweld niet escaleerde en besluit dat er geen sprake is van een veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet”* maar dat daarbij geen beoordeling werd gemaakt van het risico voor verzoekster in het licht van haar regio van bestemming in Libanon. Verder werd er ook op gewezen dat een terugkeer naar Ain El Helwe omwille van de erkenning van haar familieleden als UNRWA Palestijnen onmogelijk leek. De Raad wijst er nogmaals op dat hij gehouden is tot een *ex nunc* beoordeling van de nood aan internationale bescherming en dat actuele informatie over de bestemmingsregio en omstandigheden van verzoekster daarbij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie zoals hierboven uiteengezet, noodzakelijk is. Bovendien kan bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de ongeziene escalatie van het geweld in Gaza en intensivering van de beschietingen aan de grens tussen Israël en Libanon, die ook reeds voor de recente escalatie in Gaza aan de gang waren geen feiten van algemene bekendheid zouden zijn.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET